

บทนำ

...หญิงสาวร่างบางในชุดเสื้อกระโปรงที่เประอะเปื้อนไปด้วยคราบสกปรกจนแทบจะมองไม่ออกว่าสีเดิมของชุดคือสีขาวยุติธรรมหนึ่ง กอดเข้าตัวสิ้นสะท้านอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้อง ใบนางดงามและมอมแมมไปด้วยคราบน้ำตาที่จนบัดนี้น้ำตาก็ยังคงรินไหลลงมาจากดวงตาคูแฉ่งซ้ำไม่ยอมหยุด ริมฝีปากบางที่สิ้นระริกถูกเม้มแน่นเพื่อสะกดกลิ่นเสียงร้องอันหวาดกลัว...

ผมหลับตาลงอย่างอ่อนแรงราวกับจะหนีจากภาพตรงหน้าไปให้ไกลแสนไกล

...นี่ผมทำอะไรลงไป...

ผมถามตัวเองเป็นรอบที่ร้อย พร้อมทั้งยืนยันอีกเป็นรอบที่พันว่าผมไม่ได้เป็นแฟนพันธุ์แท้เรื่องจำเลยรัก (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวอร์ชันที่ลิขิต เอกมงคลกับสาวศิริ สามิภักดิ์เล่นเมื่อตอนที่ผมเป็นเด็ก) แม้ว่าผมอาจจะเคยเป็นแฟนละครหน้าจอของเรื่องทางผ่านกามเทพที่เจนี้ เทียนโพธิ์สุวรรณเล่นเอาไว้อย่างน่ารักเหลือใจ และผมก็อาจจะเผลอหมั่นไส้แอนดริวแทบจะทุกตอนค่าที่ได้เข้าพระเข้านางกับนางเอก

ในดวงใจของผม แต่นั่นมันก็ไม่ใช่สาเหตุที่ผลักดันให้ผมทำทุกอย่างลงไปแบบนี้!!!

...มันไม่ใช่เลย...ผมไม่ได้อยากเป็นพระเอกนิยายตบจูบแบบ นายหัวทฤษฎีหรือว่านายไตรภพจอมโหดนั่นสักนิด...ไม่เลย!!...

...แต่นี้มันอะไรกัน...ผมทำมันลงไปได้อย่างไร!!...

ผมลืมตาขึ้นอีกครั้ง ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็ยังไม่จางหายไป เธอคณั้่นยังคงนั่งกอดเข่าอยู่ตรงมุมห้อง ดวงตาคู่สวยที่แดงก่ำยังคงจ้องมองมายังผมอย่างประณามหยามเหยียด

...โอ้ พระเจ้า...

...ถ้าผมจะปล่อยทำลงไป...ทำไมถึงไม่เป็นเจนี่ เทียนโพธิ์สุวรรณเล่า...ทำไมต้องเป็นเธอ!!!...

ผมยกมือขึ้นกุมขมับอีกครั้งพร้อมกับความคิดที่ลอยวนกลับไปยังเหตุการณ์เมื่อเดือนก่อน...จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ทั้งหมดในวันนี้!

เล่นี้กัมเทพ

บทที่ 1

ผมทอดสายตามองไปยังท้องทะเลสีเขียวมรกตที่ราบเรียบไร้คลื่นลมราวกับกระจกใสบานใหญ่ ตรงที่ปลายฟ้าจรดพื้นทะเลมีเกาะแก่งน้อยใหญ่กระจายทั่วอย่างเหมาะสมและลงตัว ลมเย็นยามบ่ายพัดโชยมาทำให้อากาศในกลางฤดูร้อนไม่ร้อนอบอ้าวมากนัก และนั่นก็เป็นการดีต่อผม...ผู้ซึ่งเดินทางกลับมาจากต่างประเทศเมื่อสี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้เอง

‘พามาที่นี่ทำไม’

ผมเริ่มต้นถามคนที่พาตัวผมมายังจังหวัดชายทะเลที่มีชื่อเสียงทางตอนใต้ของประเทศ ในทันทีที่ผมโผล่หน้าออกมาจากห้องผู้โดยสารขาเข้าระหว่างประเทศที่สนามบินสุวรรณภูมิได้ไม่ถึงห้านาที

‘พี่มีเรื่องอยากให้นายช่วยนะเมฆ’

ผู้ชายหน้าตาดีจนถึงขั้นหล่อมาก ๆ ที่นั่งอยู่ตรงหน้าผมกำลังพูดอ่อนหวานขอร้องด้วยสีหน้าและแววตาเป็นทุกข์

ครับ...เขาคือพี่ชายของผมเอง...

หลายคนอาจจะคุ้นหน้าคุ้นตาผู้ชายคนนี้อยู่ไม่น้อย ซึ่งผมก็

ไม่แปลกใจเท่าไรนัก เพราะเขาเป็นนักแสดงชื่อดังกองฟ้าเมืองไทย และแม้ผมจะไม่ได้อยู่เมืองไทยมาเกือบสี่ปีแล้ว แต่ผมก็ไม่ตกข่าวที่ว่า พี่ชายของผมครองตำแหน่งหนุ่มเซ็กซี่ขวัญใจประชาชนมาได้สามปีซ้อนแล้วหรือหะครับ

ชื่อของเขาหรือครับ...อย่าครับ อย่ามาฟอร์มถามกัน ถ้าคุณไม่ได้ไปอยู่ชั่วโลกเหนือหรือชั่วโลกใต้สักเจ็ดปีเป็นอย่างต่ำ คุณก็น่าจะนึกออกนะครับว่าเขาคือใคร ใช่แล้วครับ...‘ธรณิศ’ นั่นล่ะคือชื่อของพี่ชายผมเอง

ว่าแล้วผมก็ขอแนะนำตัวเองสักหน่อย เตียวคุณๆ จะงกกันไปก่อน ผมชื่อ ‘มานเมตต์’ หรือชื่อเล่นก็คือ ‘เมฆ’ อย่างที่พี่ชายผมเรียกเมื่อครูนั่นล่ะครับ ถ้าจะถามเรื่องหน้าตาของผม...อืม ขออธิบายง่ายๆ แบบเห็นภาพอย่างนี้ก็แล้วกันหะครับ

ถ้าพี่ชายผมหล่อเหมือนตึก เจษฎาภรณ์ (ซึ่งบ่อยครั้งที่พี่ผมเถียงว่าตัวเองหล่อกว่า สูงกว่า เท่กว่า) ผมก็หล่อไม่แพ้ต้น พิเศษฐ์ไชยคนที่เป็นน้องนั่นล่ะครับ (และแน่นอน ถ้าพี่ชายผมหล่อ สูง เท่กว่าตึก ผมก็หล่อ สูง เท่กว่าต้นอย่างไม่ต้องสงสัย)

‘พี่หมายความว่าไง’

ผมถามออกไปอย่างจูนง เป็นการใช้ให้พี่รู้ว่าในตอนนีผมไม่เข้าใจอะไรเลย พี่ธรณิศหรือที่เรียกสั้นๆ ว่า ‘ปอม’ ก็เลยถอนหายใจออกมาชนิดหนึ่งด้วยท่าพระเอก ที่ไม่ว่าจะหยิบจับอะไรก็ทิ้งหล่อและดูดีไปหมด

‘ตอนนี้พี่มีปัญหา’

‘ทำไม พี่ไปทำใครท้องหรือ’

ผมอุทานถามอย่างตกใจ ไม่นึกว่าพี่ผมก็จะเข้าวงจรสุดฮิตของดารานักตังท้องไม่ถึงเก้าเดือนก็คลอดได้แล้ว

...อา แต่พี่ผมเป็นผู้ชายนี่หะ เพราะงั้นก็คลอดลูกไม่ได้ น่าสงสาร

แฟนพี่ผมจริงๆ

...เดี๋ยว!! เดียวก่อน แฟนพี่ผมนั่นมันก็ไอ้ ‘ผักกาด’* หรือ ‘ซเนตตี’ คุณเพื่อนของผมเองไม่ใช่หรือครับนั่น โลกจะถล่มแล้ว!!

‘อย่าบอกนะว่าพี่...’

‘ไอ้บ้า พูตออกมาได้ เดียวนักข่าวได้ยินเข้าได้เป็นเรื่อง’

พี่ปอมสบตอย่างหัวเสีย...แบบดูดี แต่ผมก็วางใจได้ว่าข่าวนี้น่าคงไม่หลุดลอดออกไปถึงหูใคร เพราะว่าผมกับพี่ชายกำลังนั่งคุยกันอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านพักในรีสอร์ททหุริมทะเลแห่งหนึ่ง ซึ่งบ้านหลังนี้อยู่ห่างไกลจากบ้านหลังอื่น และบริเวณนี้ก็ไม่มีนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ นอกจากพวกผมและฝรั่งตายายผมชาวคูหนึ่งที่กำลังว่ายน้ำในทะเลเล่นอย่างเพลิดเพลิน เพราะอย่างนั้นก็วางใจได้เลยว่าบทสนทนานี้เป็นความลับ

‘แล้วตกลงพี่ไปทำไอ้ผักกาดมันท้องเธอ’

‘ใช่ที่ไหนเล่า อย่าพูดมากไป เกิดผักกาดมาได้ยินเข้าได้เอาเรื่องพี่ตาย’

พี่ชายผมทำสีหน้าหวาดกลัวจริงจัง เห็นอย่างนี้ผมก็พอสบายใจขึ้นมาทันที เพราะดูเหมือนว่าพี่ชายผมจะรักและเกรงกลัวเจ้าหัวผักกาดของผมอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

‘แล้วพี่จะให้ผมช่วยอะไร’

‘พอดีพี่ยังไม่ได้บอกนายนะนะเมฆ เพราะกะว่ารอให้นายกลับไทยมาก่อนแล้วค่อยบอกทีเดียว’

‘อย่าอ้อมพนะพี่ พูตมาเลย รู้อยู่แล้วว่าผมเป็นพวกใจร้อน ยังต้องมาเกริ่นนำซักแม่น้ำทั้งห้าทั้งแปดแบบนี้อีก’

ผมขัดขึ้นมาตามประสาคนที่รออะไรไม่ค่อยเป็น ดวงตาคมกริบที่บาดใจสาวๆ แฟนคลับหลายแสนหลายล้านคนจ้องมองมาที่ผมเขม็ง

* จากเรื่อง ‘ขอเป็นพระเอกในหัวใจเธอ’ ในความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก เล่ม 11

แต่ผมไม่กลัวหรอกครับว่าพี่จะโกรธ ก็คุ้นกันมาดีตั้งแต่เกิดแล้ว มา
ห่างกันไปตอนที่ผมไปเรียนต่อโทที่อเมริกาเท่านั้นเอง

...แต่...ดูเหมือนพี่จะไม่โกรธผมนะครับ เพราะพี่กำลังจ้องผมหนึ่ง
ราวกับจะวิเคราะห์ประเมินการอะไรบางอย่างที่ผมไม่อาจจะเข้าใจได้
เลย

‘เดือนหน้าพี่จะหมั้นกับผักกาดและจะแฉลงข่าวให้สื่อมวลชนรู้’
‘ผักกาดยอมหรือพี่’

แม้จะดีใจที่ความสัมพันธ์ของเพื่อนกับพี่พัฒนาขึ้นมาอีกกระดับ
แต่ผมก็อดถามอย่างสงสัยไม่ได้ เพราะรู้จักเพื่อนดีพอๆ กับรู้จักพี่ชาย
ตัวเอง ไ้อ้หัวผักกาดแฟนพี่ผมนี่มัน...จอมหัวแข็งหัวดื้อเลย และจาก
ที่ดูท่าที่มันมา (แม้จะอยู่ไกล แต่ผมก็ยังติดติดต่อเพื่อนอย่างสม่ำเสมอ
นะครับ) เห็นทีพี่ผมจะขอหมั้นเธอไม่ได้ง่ายๆ หลอกครับ แล้วยิ่ง
เรื่องการจัดแฉลงข่าวให้สื่อมวลชนรู้...คิดไปก็นึกภาพไม่ออกจริงๆ

‘ยอมไม่ยอมก็ต้องยอมละ เพราะพี่จะไม่รออะไรอีกแล้ว’

คุณธนธิ์ประกาศกร้าว แต่ผมก็ยังมองพี่ด้วยสายตาแคลงใจ
เพราะเมื่อประมวลผลแล้ว...งานนี้เหลวแหลกๆ

‘แล้วมันมีปัญหอะไรล่ะครับ’

ผมถามพลางยกขามะนาวขึ้นจิบแก้คอแห้ง เพราะนับตั้งแต่พี่พูด
มาผมยังมองไม่เห็นปัญหอะไรเลย ยกเว้นอย่างเดียวคือ ‘คุณแฟน’
ของพี่ผมนี่ล่ะที่จะเป็นปัญหา

‘นายรู้จักคุณนี่ม เนตรอัปสรมั๊ย’

คือเข้มที่พาดอยู่เหนือดวงตาคู่คนที่เหมือนกับพี่ชายของผมราวกับ
เกาะออกมาจากพิมพ์เดียวกันขมวดมุ่น ผมใช้เวลาคิดอยู่สิบห้าวินาที
ก่อนที่ภาพของหญิงสาวที่มีดวงตาสวยสมชื่อ ‘เนตรอัปสร-ดวงตาของ
นางฟ้า’ จะผุดขึ้นมาในความทรงจำ แต่พี่ชายของผมไม่รอช้า เขาหยิบ
เอาภาชนะตบโปสการ์ดสองสามใบมาวางบนโต๊ะตรงหน้าผมทันที

‘นี่รูปของเธอ’

หญิงสาวในภาพมีโครงหน้างดงามแบบสาวไทยที่หาไม่ค่อยได้ นักในบรรดานักแสดงหน้าใหม่ของวงการที่กำลังโด่งดังอยู่ในตอนนี้ ยิ่งเห็นภาพของเธอที่มีทั้งภาพถ่ายเต็มหน้า ครึ่งตัว และเต็มตัว ผมก็เริ่มชักอยากเจอคนที่ตั้งชื่อให้เธอขึ้นมาทันใด เพราะอยากจะทำข่าวชมกับใครคนนั้นเป็นยิ่งนักกว่าช่างตั้งชื่อได้สมตัวเธอเป็นที่สุด

...อัปสร...นางฟ้า คนในภาพ...นางฟ้าเดินดินซดๆ

จากความรู้ในวงการบันเทิงไทยที่แม่จะอยู่ห่างไกลไปอีกทวีป แต่อินเตอร์เน็ตก็ช่วยทำให้ช่องว่างอันนั้นหายไป ทำให้ผมนึกประวัติของเธอขึ้นมาได้เป็นฉากๆ

คุณนั้มหรือเนตรอัปสรคนนี้เป็นนักแสดงที่เข้าวงการมาได้หลายปีแล้ว ถ้าจำไม่ผิดน่าจะตั้งแต่สมัยที่เธอยังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่เลย แต่ความดังของเธอก็ไม่เบี่ยงปร้างเท่าไรไร แม่จะสวยหยาดฟ้ามาดินแบบนี้ก็เถอะ จนเมื่อปีที่แล้วนี่เองที่เธอได้มีส่วนร่วมอยู่ในภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์เรื่องหนึ่ง ก็ทำให้ชื่อและหน้าของเธอเป็นที่ติดหูติดตามประชาชน และเมื่อสองเดือนก่อนเธอก็ยิ่งดังเป็นพลุแตกจากการเล่นละครคู่กับพี่ชายของผม ดังขนาดที่ว่าถ้าลองเข้าไปดูเว็บบอร์ดชื่อดังตอนนี้ ทุกท่ากระทุ้งจะต้องมีสามกระทู้ที่เกี่ยวข้องกับเธอ คิดดูสิครับว่าดังขนาดไหน

...ว่าแต่ว่า...เธอเข้ามาเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ล่ะครับ จนป่านนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจ

‘นายจำชู้ได้ใช่ไหม เมฆ’

ตัวละครเพิ่มขึ้นมาอีกตัว และผมก็พยักหน้ารับโดยไม่ต้องหยุดคิด เพราะ ‘ชู้ช’ หรือ ‘ชู้ชช้อย’ คือผู้จัดการส่วนตัวของพี่ชายผมเอง รู้จักสนิทสนมกันดีในระดับหนึ่ง แม้จะไม่ได้เจอหน้ากันมานานหลายปีแล้วก็ตาม

‘คือ...นายซัซมันไปได้ยินคุณนึมคุยกับเพื่อนของเธอว่าเธอจะไม่มีวันปล่อยให้พี่เป็นของใครอื่น...’

‘เดี๋ยวกูๆๆ นี่หมายความว่าพี่เป็นของคุณนึมแล้วงั้นหรือ’

ผมร้องซัดเสียงหลงอย่างตกใจ พี่ส่ายหน้าอย่างรวดเร็วแล้วยอมอธิบายขยายความมากกว่าเดิมอีกหน่อย เพราะคงเริ่มจะรู้ตัวแล้วว่า การพูดสั้นๆ...เกินไปมันสร้างความเข้าใจผิดได้เป็นอย่างดีเลยจริงๆ

‘อาจดีกว่า ย้อนความไปเมื่อสักสองสามเดือนก่อนนะ ตอนละครที่พี่กับคุณนึมเล่นด้วยกันตอนแอร์นะ ทางผู้ใหญ่เขาขอให้สร้างข่าวโปรโมทละครหน่อย’

‘รักโปรโมท’

ผมต่อคำและพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ วงการมายาก็แบบนี้ละครับ เกือบจะทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นภาพลวงตาแทบทั้งนั้น

‘แล้วฝึกกาดไม่ว่าอะไรพี่หรือ’

‘ระดับนี้แล้วจะว่าอะไร’

พี่ปอมตอบด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ แต่ไม่กล้ามองสบตาผม ก็นะครับ...พอรู้ว่าพี่ผมกลัวแพนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน (ฝึกกาดมันแอบเล่าทางเมล์ให้ฟังบ่อยๆ)

‘แล้วปัญหามันอยู่ตรงไหนล่ะพี่ เล่ามาตั้งนานผมยังไม่รู้เรื่องเลย’

อารมณ์ร้อนๆ เริ่มปะทุอีกแล้ว แต่พี่รูปหล่อของผมก็ยังใจเย็นเหมือนเดิม

‘กำลังจะเล่าแล้วนี่ไง ไม่ต้องเร่ง คือว่าคุณนึมนะเขาคิดเป็นจริงเป็นจังกับพี่ เขาคิดว่าพี่ชอบเขาจริงๆ และเขาเองก็ชอบพี่มากๆ ด้วย’

เสียงถอนหายใจดังมา สีหน้าสีตาของพี่ชายบ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังกลุ่มใจและรู้สึกผิดที่ปล่อยให้ร้ายจิตใจของหญิงสาวลงไป แต่...ผมก็ไม่รู้หรือหนะครับว่าพี่ผมนะเสแสร้งหรือเปล่า ก็นะครับ...สงสัยจะเป็นนักแสดงนานไปหน่อย พี่ผมก็เลยออกจะ...อืม...โอเวอร์แอนด์ดิ่งไปนิดดด

‘ว่าแต่พี่ไม่ได้ไปให้ความหวังอะไรกับเธอไว้ นะครับ’

ผมมองพี่ชายด้วยสายตาไม่ไว้ใจ โธ่ ก็พี่ชายผมนะ ถึงแม้จะไม่ได้เจ้าชู้จนถึงระดับขั้นที่เรียกว่า ‘คาสโนว่า’ แต่คนรูปหล่อระดับเทพแบบนี้ มันก็ต้องมีบ้างล่ะครับที่จะต้องเปลือยหัวนเสนห์ใส่สาวๆ เป็นว่าเล่น จะว่าผู้หญิงฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ที่ใจอ่อนเปลือยไปกับเสนห์ของพี่ชายผม มันก็ต้องว่าคานหัวนเสนห์กันบ้างสิครับ สงสารผู้หญิงนะ... ผมว่า

‘ไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง นายก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไงว่าพี่รักผัดกาดมากขนาดไหน’

ผมชนลูกชู้ ก็พี่ชายเล่นพูดถึงคุณแฟนไปทำตาหวานไป จะไม่ให้ผมชนลูกได้ไง

‘เออละ งั้นปัญหามันคืออะไร’

ผมพยายามจะดึงพี่ชายที่ออกทะเลไปแล้วให้กลับมาสู่จุดมุ่งหมายของเรื่อง

‘ก็จากที่คุณนิ่มเธอไม่ยอมเลิกรักพี่นั่นล่ะ เธอก็เลยมาตามตื้อและประกาศกับเพื่อนๆ ของเธอว่าถ้าได้ข่าวเรื่องแฟนของพี่เมื่อไหร่ เธอจะตามไปราวี หรือถ้าพี่คิดจะถกลงอะไรกับสื่อมวลชน เธอจะอาละวาดให้งานล่มให้ดู’

คราวนี้คิวของผมยิ่งขมวดหนัก ‘ราวี’ ‘อาละวาด’ นางฟ้าจำลองคนนั้นนะหรือจะมาราวี อาละวาดให้เหมือนนางร้ายในจอ ดูยังไงก็ไม่เห็นท่าทีเลย

‘ผมไม่เชื่อ’

ผมพูดออกไปเรียบๆ พี่ชายไม่มีสีหน้าตกใจหรือโมโหแต่อย่างใด คงเพราะนึกเดาคำตอบของผมไว้อยู่แล้ว

‘นายมันก็ถูกหน้าสวยๆ ของคุณนิ่มหลอกเอานั่นล่ะ จริงๆ แล้วคุณนิ่มเธอเอาแต่ใจตัวเองจะตาย ถ้าอยากได้อะไรก็ต้องได้ ถ้าไม่ได้

ก็ต้องแย่งต้องชิงมาให้ได้'

...นางร้ายซัดๆ แล้วทำไมผู้จัดๆ ถึงให้เป็นนางเอกในละครละ
เนี่ย

'แล้วอีกอย่างที่ยังไม่ได้บอกนายนะเมฆ สายที่เชื่อถือได้รายงาน
ว่าคุณนึมเธอกำลังสนใจเรื่อง 'กรด' เป็นพิเศษเลยตอนนี่'

'กรดอะไรครับ เอามาทำอะไรหรือ'

'ก็เอามาเตรียมสาดหน้าผักกาดนะสิ!!'

คราวนี้ผมอ้าปากค้าง อะไรมันจะนางร้ายย...นางร้ายขนาดนั้น
ให้ตายเถอะ!!

'ฟังเหมือนนิยายน้ำเน่าใช้มัยเมฆ แต่พี่ยืนยันเลยว่าเป็นเรื่องจริง
ก็ละครน้ำเน่าที่คนชอบดูไปด่าไปนั่นละ เอาพื้นฐานมาจากเรื่องจริง
ทั้งนั้น แล้วบางที่ชีวิตจริงของคนเรานั้นก็น่าเน่ายิ่งกว่าละครเสียด้วยซ้ำ'

พี่ผมเริ่มเข้าสู่ปรัชญาชีวิตผู้คร่ำหวอดในวงการบันเทิงแล้วครับ

'มันผิดกฎหมายนะครับถ้าจะทำอย่างนั้นนะ เอาน้ำกรดมาสาด
มันเข้าข้ายทำร้ายร่างกายนะพี่ ผมว่าคุณนึมเธอคงไม่คิดลั่นฆ่าตัวตาย
แบบนั้นหรอกน่า'

'ใครจะรู้ล่ะเมฆ พี่รักแรงหึงของหญิงสาวมันไม่เข้าใครออกใคร
นะ แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึก 'รัก' อันรุนแรงของเธอก็มีต่อ
พี่ชายสุดหล่อของนายคนนี่'

ผมหยิบชามะนาวที่น้ำแข็งเริ่มละลายเกือบหมดแก้วขึ้นมาจิบแก้
เลี่ยน พี่ผมเป็นแบบนี้ทุกที พวกหลงตัวเอง แต่ก็...ทำใจนะครับ คือ
พี่ผมนี่มีดีให้หลงจริงๆ

งั้นพี่ก็อย่าปล่อยให้ข่าวเรื่องการแถลงข่าวการหมั้นของพี่ไปถึง
หูคุณนึมเธอสิ เธอจะได้เอาน้ำกรดมาสาดหน้าผักกาดไม่ได้'

'พูดง่ายแต่ทำยาก นายก็รู้ไม่ใช่หรือว่าสื่อจะเป็นไง หูตาเป็น
ลับประต ดิไม่ดีพี่ว่าอาจจะปลอมตัวเป็นแมลงได้อย่างนักข่าวในเรื่อง

แฮร์รี่ พอตเตอร์ก็ได้ เพราะเห็นเขียนออกมาแต่ละข่าวนี้รู้ดีสุดๆ ยัง
กับไปแอบใต้เตียงคนในข่าวเลย'

สงสัยพี่ชายผมจะเป็นโรคจิตของดารา คือไม่ถูกกับนักข่าวสาย
บันเทิง

...เฮ้อ ก็ไม่ยอมเดินทางสายกลางทั้งคนทำข่าวและคนเป็นข่าว
มันก็เลยต้องจิกกัดตบตีกันแบบนี้เรื่อยไปละสิเล่า

'เออละ งั้นพี่จะให้ผมช่วยอะไรก็บอกมา'

ผมพูดออกมาอย่างปลดปลง จริงๆ ก็พอรู้อยู่แล้วล่ะครับว่าลอง
พี่ชายผมมันพูดมาก เอ๊ย พูดโน้มน้าวผมชะยาเหี้ยมดแบบนี้ ผมจะ
ปฏิเสธความเดือดร้อนของพี่ชายก็กระไรอยู่

'ก่อนที่ข่าวของพี่จะหลุดออกไปถึงหูคุณนึม นายต้องพาตัวคุณนึม
ไปที่อื่น'

พี่ปอมพูดด้วยนัยน์ตาเป็นประกายอย่างจริงจังและมุ่งมั่น แต่
ผมยังคงจ้องหน้าพี่อย่างงุนงงไม่เข้าใจ

'หมายความว่าไงนะพี่'

พี่ปอมทำหน้าที่จริงๆ ที่เห็นผมตามความคิดของเขาไม่ทัน ก็แน่
ล่ะครับ ผมไม่เพี้ยนเท่าพี่ของผมนี้ คิดอะไรแต่ละอย่าง...ไม่อยากจะ
พูดเลยว่า 'คิดได้ไง'

'พี่อยากให้นายพาตัวคุณนึมเธอไปอยู่ต่างจังหวัดสักพัก รอให้
งานแถลงข่าวเรื่องหมั้นของพี่กับผักกาดเรียบร้อยดีแล้วค่อยปล่อยตัว
กลับมา'

'ลักพาตัวหรือพี่!!!'

ผมอุทานลั่นอย่างตกใจ เพราะอยู่ๆ พี่ก็เอาคูใส่พานมาถวาย
ตรงหน้า จะให้ผมยอมรับแล้วเอ้อมมือไปหยิบมาได้ยังไง

'ไม่ได้ลักพาตัว แต่พาตัวไปพักผ่อนสักอาทิตย์สองอาทิตย์นะ
ไม่เข้าใจหรือไง'

‘ทำงานได้ไง พี่จะบ้ารีเปลา คนเขามีพ่อแม่ แม่ละ เดียวก็ได้เป็น
ชาวใหญ่ชาวฉาวกว่าพี่ที่กลัวทรอก’

ผมค้านหัวชนฝา ชักเริ่มคิดอยากจะทำพี่ไปตรวจสุขภาพจิตขึ้น
มาตึงตังๆ หรือไม่ก็หาตัวเครื่องบินให้พี่ไปพักผ่อนต่างประเทศสักกระยะ
พักงานซะบ้าง เพราะดูเหมือนพี่ผมจะรับเล่นละครมากไป เลยคิด
อะไรได้นี่ย้ายนิยายซะขนาดนี้

‘ไม่เป็นไรนา เดียวพี่จะจัดการให้ข่าวว่าคุณหนีหนีไปหลบพัก
รักษาใจหลังจากออกหักจากพี่’

...พี่ผมก็ยังคงเหมือนเดิม...หลงตัวเอง ใครเชื่อก็บ้าแล้ว

ผมคิดอย่างเหลือทน ลูกขี้ขี้ยืนทำท่าจะตบผมไม่อยากฟังเรื่อง
ไร้สาระของพี่อีก แต่มือใหญ่ของพี่ก็คว้าข้อมือผมเอาไว้แน่น พร้อมกับ
จ้องตามผมหนึ่งอย่างจะวัดใจ นี่ก็อยากจะสะบัดมือพี่ทิ้งและเดินหนีไป
อย่างไม่คิดจะสนใจไยดี แต่คิดอีกทีก็อย่าดีกว่า...บอกแล้วว่าพี่ผมชอบ
ทำอะไรที่คนนึกไม่ถึงอยู่เสมอ ดีไม่ดีเกิดอยากจะทำละครเป็นเกย์
ขึ้นมาซะตอนนี้ ผมจะได้เป็นคู่เกย์ของพี่ไปเสียฉิบนะสิ

...แม่แกวนี่จะไม่ให้มีผู้คนพลุกพล่าน แต่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ
ที่กำลังเดินผ่านหน้าชายหาดตรงนี้อาจจะสังเกตเห็นได้ และผมก็ยัง
ไม่อยากเป็นเกย์ซะด้วย!!

แล้วในที่สุดผมก็แพ้

ผมยอมทรมานตัวเองนั่งตามเดิมพลงยกมือขึ้นกอดอกแล้วจ้อง
มองพี่ด้วยสายตานิ่งๆ ก่อนจะถามออกไปด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย แม้
ในใจจะร้อนจนแทบจะลุกเป็นไฟ และทำยทอยจะเย็นวบบๆ เหมือน
มีลางร้ายลอยอยู่บนหัว

‘ลองบอกเหตุผลที่ผมควรจะทำมาหน่อยสิ พี่ปอม’

‘นายคงไม่อยากให้ความสัมพันธ์ของพี่กับผักกาดขาดกันเพราะ

คนอื่น โดยที่พี่ไม่มีความผิด ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือรู้เรื่องอะไรเลย ใช่มั้ย'

คำพูดอย่างจริงจังของพี่ทำเอาผมอึ้งไปนิด เพราะเหมือนกับ เนื้อความของประโยคนั้นกำลังเข้าไปสะกิดความทรงจำบางอย่างที่ฝัง ลึกอยู่ในหัวใจของผมตามเวลาที่ผ่านไปเนิ่นนาน ให้กลับคืนมาอีกครั้ง ใช่มั้ย...ผมไม่อยากให้มันเป็นอย่างที่พี่ปอมพูด เพราะถ้ามันเป็น อย่างนั้นก็ใจร้ายกับฝ่ายชายจนเกินไป ถ้าเขาจะถูกฝ่ายหญิงบอกเลิก เพราะสิ่งที่ตนไม่ได้ลงมือกระทำ

...แต่...จะให้เป็นผู้ร้ายลักพาคนนี้นะ ให้ตายเถอะ พี่ผมเอาสมอง ส่วนไหนมาคิดกัน!!

ผมถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะพยายามเสนอวิธีอื่นให้พี่ 'ทำไมพี่ไม่ไปคุยกับคุณนีนี่ให้รู้เรื่อง'

'คุยแล้วรู้เรื่องก็ดีหรอก พี่เคยคุยแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แถมหลังจากวันที่พี่คุยกับคุณนีนี่ก็ดันเป็นข่าวตามหน้าบ้านเทิงของ หนังสือพิมพ์รายวันอีก'

พี่พูดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยใจ ผมเองก็เหนื่อยใจไม่แพ้พี่เหมือนกัน

'สรุปคือ...ไม่มีหนทางอื่นนอกจากจับตัวเธอไปขังไว้ ใช่มั้ยครับ พี่ปอม'

ผมถามออกมาในที่สุดด้วยน้ำเสียงหมดแรง พี่ปอมพยักหน้ารับ ด้วยใบหน้าเคร่งขมึน ใจหนึ่งของผมอยากจะปฏิเสธพี่ไปซะ แต่อีกใจ ...ที่ดูเหมือนจะมีอิทธิพลมากกว่า เพราะคำพูดที่จริงจังเมื่อครู่ของพี่ กำลังโน้มน้าวและบังคับให้ผม...พยักหน้ารับ...ตกลง

พี่ปอมฉีกยิ้มกว้างด้วยความดีใจสุดขีด ทั้งยังจับมือผมไปกุมเอาไว้แน่นจนผมต้องรีบดึงมือออกแทบไม่ทัน เพราะแม้จะเป็นพี่น้องกัน แต่ไอ้สัมผัสใกล้ชิดชวนขนลุกนี่...ผมก็ไม่ชอบเลยจริงๆ

'พี่ดีใจจริงๆ ที่นายเข้าใจพี่นะ เมฆ'

‘แล้วพี่จะให้ผมทำอะไรบ้าง’

ผมถามออกมาหลังจากที่ยอมทำใจแล้วว่าต้องรับบทนายหัวจอมโหดลักพาสาวไปซ่อนไว้ตามป่า ตามเขา ตามเกาะร้าง

...เอานะ มองโลกในแง่ดีที่ว่า...พี่ไม่ได้ขอให้ผมไปเป็นคุณชายน้อยแห่งบ้านทรายทองซะหน่อย

‘พี่จะให้นายพาตัวคุณนี่ไปที่เกาะเล็กๆ กลางทะเล พี่มีบ้านพักตากอากาศอยู่ที่นั่น เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ เลย’

...ทางผ่านกามเทพซัดๆ จับตัวน้องเจนี่ไปไว้ที่บ้านสี่ขาวริมทะเล
‘ที่ไหนล่ะครับ’

ผมถามเนือๆ ด้วยความเชิง

‘เกาะใกล้ๆ กับเกาะที่ผักกาดอยู่ไง เป็นเกาะเล็กๆ ผู้คนอาศัยอยู่น้อย ไม่พลุกพล่านและไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว’

พี่ผมอธิบายคล่อง สงสัยจะทำสำรวจวิจัยมาดี

‘นายแค่พาคุณนี่ไปอยู่ที่นั่นสักพัก พอพี่จัดการเรื่องทางนี้เสร็จ นายค่อยพาเธอกลับมา’

‘เธอคงยอมไปง่ายๆ หรอกนะครับ’

‘ก็ไมยอมนะสิ นายถึงต้องไปลักพา’

‘อ้าว ก็ไหนพี่ว่าไม่ใช่ แล้วอย่างนี้ถ้าเรื่องจบผมไม่ถูกตำรวจจับ ชังคุกลิ้มหรือไง นี่ชีวิตจริงนะพี่ ไม่ใช่นิยายที่พระเอกลักพาตัวนางเอกไปแล้วตอนจบกลับมาตำรวจก็ไม่จับ แถมยังได้นางเอกมาเป็นเมียอีกต่างหาก’

ผมโวยเพราะเริ่มทนไม่ได้กับแผนการประหลาดๆ ของพี่ อยู่ดีๆ ก็หาคุณมาให้ซะงั้น พี่บ้าอะไรพะ คิดแล้วก็เซ็งสามสิบแปดตลบ

‘ไม่หรอกหนา นายไม่โดนจับหรอก พี่วางแผนเอาไว้หมดแล้ว อีกร้อยคุณนี่เธอไม่กล้าแจ้งความหรือเอาเรื่องแน่ๆ เพราะยังงเขา ก็ต้องกลัวข่าวดาวๆ อยู่แล้ว’

‘แล้วพ่อแม่เขาละ จะไม่ห่วงหรือไง ลูกสาวหายออกไปจากบ้าน
ทั้งคน’

‘ตัดประเด็นนั้นไปได้เลย เพราะพ่อกับแม่ของคุณนี่ไปดูงาน
ที่อังกฤษ เห็นว่ากว่าจะกลับก็ปีหน้าโน้นแน่ะ ตอนนี้อยู่ที่เมือง
ไทยคนเดียว’

‘ลงลือคหมตทุกอย่างเลยนะ ว่าแต่ถ้าปล่อยตัวคุณนี่มเธอกลับ
มา เธอจะไม่เอาน้ำกรดไปสาดหน้าผักกาดอีกหรือไง’

พี่มหนึ่งไปนิด ดูเหมือนจะกำลังคิดตามคำพูดของผมอยู่
‘อืม พี่ว่าไม่น่าละ...’

พี่ปอมพูดด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจในตอนแรก แต่พอประโยคถัด
มาก็ดังอย่างมั่นใจขึ้น

‘...พี่ว่าพอถึงเวลานั้นที่พี่กับผักกาดหมั้นกันแล้ว คุณนี่มคงจะ
ทำใจยอมรับความจริงได้แล้วละ เธอคงไม่อาละวาดอะไรอีก’

ช่างเป็นเหตุผลที่อ่อนแอก่อนอะไรแบบนี้ ถ้าเปรียบเป็นบท
หนัง มีหวังถูกคนในเน็ตตำราจวบจรดเว็บบอร์ดแตกแน่ๆ แต่...ก็เอาเถอะ
ซีเกียจจะเถียงกับพี่แล้ว เพราะรู้ว่าเถียงไปก็ไม่วันชนะแหงๆ

‘แล้วจะให้ผมทำเมื่อไหร่’

ในที่สุดผมก็ถามออกมา เพราะอยากจะทำให้มันเสร็จๆ ไปเสียให้
เรียบร้อย พี่ปอมหนึ่งไปนิดหนึ่ง คงจะคำนวณเวลาในสมองอยู่ ผมก็
เลยใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการยกชามะนาวที่ตอนนี้อยู่เป็น
น้ำเปล่าขึ้นมามีแล้ว แล้วส่งยิ้มให้กับสาวฝรั่งหุ่นสวยอดในชุดบิกินีสอง
คนที่เดินผ่านหน้าพวกเราไป

‘พี่กะว่าจะแกล้งขาววันที่ยี่สิบเดือนหน้า พี่จะแจ้งนักข่าวก่อน
หน้านั้นสักสามสี่วัน และคุณนี่มก็น่าจะรู้ข่าวตอนนั้น เพราะงั้นนาย
น่าจะจับตัวคุณนี่มไปก่อนงานแกล้งขาวสัก อืม...อาทิตยหนึ่งคงกำลังดี’

‘งั้นผมก็มีเวลาอีกเกือบสามอาทิตย์ ผมกลับกรุงเทพฯ นะพี่

อยากเจอพวกไอ้โด้งจะแะอยู่แล้ว ไม่ได้เจอกันมาเป็นปีๆ’

‘นายยังกลับกรุงเทพฯ ไม่ได้’

‘อ้าว’

ผมอ้าปากค้างมองพี่อย่างไม่เข้าใจ มันจะอะไรกันนักหนาเนี่ย ถ้ารู้ว่ามีปัญหาแบบนี้รออยู่ที่เมืองไทย ผมไปตระเวนเที่ยวทั่วอเมริกา ก่อนแล้วค่อยกลับก็คงดี

‘นายกลับกรุงเทพฯ ตอนนี้ไม่ได้ ถ้านายโผล่หน้าไปที่นั่น นายจะต้องเป็นข่าวอย่างแน่นอน เพราะนายเป็นน้องชายดารานักแสดงชื่อดังอย่างพี่’

ยี่ดอกพูดอีกแล้ว ไม่ต้องแปลกใจครับ ก็พี่ผมมันหลงตัวเองอย่างนี้ล่ะ

‘เพราะงั้นนายจะต้องไปเก็บตัวที่เกาะเล็กๆ กลางทะเลที่นายจะจับตัวคุณนึมไปอยู่ที่นั่น ไปเตรียมตัวดูแลทางให้คูนไว้ ถึงเวลาจริงๆ คุณนึมจะได้จับไม่ได้ว่านายไม่ใช่ไอ้โจรตัวจริง’

‘นี่หมายความว่าผมต้องปลอมตัวเป็นโจรจริงๆหรือพี่ เมื่อไหร่พี่ไม่เห็นพุดจี้เลย’

ช่างสรรหาเรื่องมาให้ได้ตกใจแทบทุกนาที่จริงๆ พี่ผม

‘อ้าว พี่ยังไม่ได้บอกหรือ งั้นก็บอกตอนนี้เลยว่ะ... ใซ้!! นายจะต้องปลอมตัวเป็นโจรลักพาตัว และต้องเอาให้แนบเนียนด้วยนะ ตอนอยู่ที่นั่นก็แอบแแต่ดชะให้ตัวดำๆ หนาวเคราผมเผ้าก็ไม่ต้องตัดต้องโกน คุณนึมจะได้จำหน้านายไม่ได้ พอจบเรื่อง ‘ไอ้เสือเมฆ’ ก็หายเข้ากลีบเมฆไปเลย’

ได้ทีเอาใหญ่ เห็นผมรับปากตกลงแล้ว พี่ก็ร่ายยาวด้วยนัยน์ตาเพื่อผันอย่างกับกำลังเขียนนิยายในอากาศ แต่ผมที่กลายเป็น ‘ไอ้เสือเมฆ’ ไปแล้วนี่สิครับแทบจะร้องไห้ออกมาให้น้ำตาเป็นสายเลือด และนี่ก็อยากจะทำอะไรออกไปยิ่งหนักว่า...

...ไม่ต้องทำตัวกลมกลืนกับแฟนขนาดนั้นก็ได้ รู้ยู่ว่ามีแฟนเป็นนักเขียนนิยาย แต่พี่ไม่เห็นต้องมาคิดพล็อตนิยายให้ผมแสดงเลยนี่

‘คุณนี่มธธไม่รู้รู้จักผมแน่ๆ นะพี่’

ผมยังไม่วายถามอย่างไม่แน่ใจ เพราะแม้จะไม่ได้ดังเหมือนพี่ แต่การที่ผมเองก็ทำงานคลุกอยู่กับเบื้องหลังของวงการบันเทิงมาก่อน จะไปเรียนต่อที่อเมริกา ก็อาจจะทำให้ผมเป็นที่รู้จักของดารานักแสดงบางคนได้

‘ไม่รู้รู้จักซัวร์ๆ ตอนคุณนี่เข้ามาวงการเต็มตัวนายก็จรีลีไปอเมริกาแล้ว เพราะงั้นไม่มีทางรู้จักแน่ๆ นายสบายใจได้แล้ว’

พี่ยืนยันให้ผมสบายใจ แต่จริงๆ แล้วผมจะสบายใจได้ยังไง ชายหนุ่มรูปหล่อที่เพิ่งรับปริญญาโทมาหมาดๆ ต้องกลายเป็น ‘ไอ้เสือเมฆ’ ไปในพริบตาที่กลับมาเหยียบเมืองไทยได้ไม่ถึงวัน

...คิดแล้วก็อยากเอาหัวฟุ้งชนโขดหินกลางทะเลตายจริงๆ

‘เดี๋ยวตอนบ่ายพี่จะขับรถพานายไปที่ท่าเรือข้ามฟากไปเกาะที่ผักกาดอยู่’

‘ผักกาดก็รู้แผนนี้ด้วยหรือ พี่ปอม’

ชื่อของผักกาดทำให้ผมเงยหน้าขึ้นถามพี่อย่างแปลกใจ เพราะแม้จะรู้ว่าเพื่อนเป็นนักเขียนนิยาย แต่ก็ไม่นึกว่าเพื่อนจะเพี้ยนตามพี่ของผมไปด้วย

‘ผักกาดไม่รู้หรือหอก นี่ความลับเลยนะ นายห้ามบอกผักกาดเด็ดขาด’

‘อ้าว’

‘ไม่อึ้งไม่อ้าวละ พอไปถึงท่าเรือบนเกาะ จะมีเด็กผู้ชายวัยรุ่นอายุประมาณสิบแปดสิบเก้า ตัวเพรียวๆ ดำๆ มารอนายอยู่ เด็กนั้นชื่อสน เป็นคนงานที่ร้านผักกาดเอง แต่ไม่ต้องห่วงว่าเรื่องนี้จะรู้ไปถึงหูผักกาดหรอกนะ เพราะสนเป็นพวกของพี่ สนจะจัดการทุกอย่าง

ให้นายเอง พี่สั่งการเอาไว้หมดแล้ว'

พี่ป้อมพูดคล่องด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอย่างสมหวัง แต่ผมลึกรับกำลังจะตาย เพราะดูท่าเรื่องนี้มันจะไม่ง่ายอย่างที่ผมคิดไว้เลยจริงๆ

'ทำไมต้องทำอะไรยุ่งยากแบบนี้ด้วย ที่ในนิยายนี่ก็อยากจะลักพาตัวเมื่อไหร่ก็ลักพาได้เลย ไม่เห็นต้องไปฝึกความชำนาญพื้นที่หรือเตรียมตัวอะไรเลย'

ผมอดครวญออกมาไม่ได้ ตอนนั้นในใจคิดไปถึงแสงสยามราตรีของกรุงเทพฯ และเหล่าผองเพื่อนที่พร้อมจะกอดคอกันไปเมาหัวราน้ำจนแทบจะทนไม่ไหวแล้ว

'เมฆ...'

พี่เรียกผมด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างที่ทำให้ผมต้องเงยหน้ามองสบตาเขา

'...นี่ไม่ใช่นิยายเล่มละสิบบาทนะ มันเป็นเรื่องจริง เพราะอย่างนั้นทุกอย่างต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุม ไม่ใช่ที่นี่ก็อยากจะทำก็ทำ ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า'

ใช่ครับ ไม่ใช่นิยายเล่มละสิบบาท แต่เป็นนิยายเล่มละร้อยกว่าๆ ไซ้มีเนีย คิดแล้วก็ลุ่มจริงๆ เลยเชียว

...ไม่น่าเกิดมาเป็นน้องไอ้พี่บ้าให้ถูกโขกสับแบบนี้เลย

'หวังว่าผมคงไม่ตัดสินใจผิตไซ้มีเนียที่มาช่วยพี่แบบนี้'

กระโจนลงหลุมมาทั้งตัวแล้ว ผมก็ยังไม่วายย้อนถามพี่ชายอย่างไม่แน่ใจ พี่ป้อมยิ้มกว้างพร้อมกับเอื้อมมือมาตบขาผมเบาๆ และพยักหน้ารับช่วยยืนยัน

'แน่นอนไอ้น้องชาย นายไม่ตัดสินใจผิตอย่างแน่นอน'

บทที่ 2

แต่ผมคิดว่าตัวเองตัดสินใจผิด!!!

ผมทอดสายตามองร่างบอบบางตรงหน้าอีกครั้งด้วยอาการพูดไม่ออกบอกไม่ถูก เธอร้องไห้แบบนี้มาตั้งแต่พื้นแล้ว ซึ่งผมก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องปกติ เพราะหลังจากถูกยาสลบหลับไปพักใหญ่ แล้วพอตื่นขึ้นมาเจอคนทำทางเหมือนตีใหญ่เวอร์ชันน้ำหนัก ฉัตรชัยอย่างผม เป็นใครก็ต้องตกใจกลัวจนร้องไห้แบบนี้ทั้งนั้น

ไม่ต้องแปลกใจไปหรอกครับ นี่คือลูกใหม่ของผมที่พี่ชายกำกับมา 'ไอ้เสือเมฆ' นั่นละครับ หลังจากที่ปลงตกว่า 'ต้อง' หลวมตัวช่วยพี่แล้ว ผมก็เลยตัดสินใจระจอนมันไปทั้งตัวแบบนี้ก็แล้วกัน ดังนั้นตอนนี้หน้าตาผมเข้มแบบน้องชายดีก เจษฏ้า อย่างผมก็เลยเปลี่ยนไปด้วยหนวดเครา ดูๆ ไปก็หล่อคล้ายมหาโจรนั่นเอง และแน่นอน...มาดเย็นซาของตีใหญ่ที่พี่เลี่ยมสอนกับมาดโหดๆ ที่รับกับผิวคล้าแดดหนวดเครารกรุงรังที่เด็กสนลั้งสมไว้ให้ผม ก็ยิ่งเขย่าประสาทคนมองให้หวาดหวั่นได้เป็นอย่างดี

ว่าแล้วก็ขอเล่าย้อนไปอีกนิดว่าผมได้ตัวเธอมาได้ยังไง อย่าเพิ่ง

งกันไปก่อนนะครับ...

หลังจากที่ผมถูกพาตัวข้ามไปยังเกาะที่פקกาดอ้ายอยู่ ยังไม่ทันได้ไปทักทายเพื่อน ผู้คุมที่เป็นเด็กมาดแมนร่างเพรียวแต่แข็งแรงที่ชื่อสนก็มารับตัวผมนั่งเรือประมงต่อไปยังเกาะเล็กๆ ที่อยู่ทางทิศใต้ของเกาะนั้นอีกที เรือเข้าจอดเทียบท่าเรือที่เป็นสะพานสี่ขาวยื่นยาวไปในท้องทะเลสีเขียวมรกตที่หน้าเกาะ แล้วสนก็ขี่มอเตอร์ไซค์อีกคันนำหน้าผมที่ขี่มอเตอร์ไซค์ตามไปอย่างไม่ถนัดนัก สนนำผมตรงไปยังหลังเกาะ ผ่านทางคดเคี้ยววนเวียนและไร่บ้านผู้คนนานหลายสิบนาที่แล้วในที่สุดบ้านหลังนั้นก็ปรากฏขึ้นสู่สายตามผมในตอนที่พระอาทิตย์กำลังจะเริ่มตกทะเล

บ้านหลังเล็กๆ ที่มีชั้นเดียวทาสีขาวตั้งอยู่โดดเดี่ยวบนหาดทรายที่ทอดยาวไปจรดผาหินที่ต่อเชื่อมออกไปจากเนินผาทางด้านหลังบ้านรอบๆ ตัวบ้านมีต้นมะพร้าวสูงสองสามต้นขึ้นรายล้อมอยู่ บ้านหลังนี้สวยมากครับ เหมือนบ้านพักในรีสอร์ทที่ชื่อดั่งริมทะเลที่ผมเคยเห็นในนิตยสารเล่มที่เดียว สืบความไปสืบความมาก็ทราบได้ว่าเป็นบ้านที่พี่ชายของผมมาปลูกเอาไว้เมื่อสามเดือนก่อน และบ้านหลังนี้ก็ยังไม่มีการเคยอยู่อาศัยมาก่อน ผมประเดิมนึกเป็นเจ้าแรกครับ

มองโลเกชั่นของบ้านแล้วภาพหนึ่งที่อยู่ก้ำกัปก็นุดขึ้นมาในหัวทันที อ้อ ผมยังไม่ได้บอกใช้มัยครับว่าความฝันในเรื่องอาชีพการงานของผมคืออะไร ผมอยากเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ครับ อยากจะทำหนังดีๆ ลักเรื่อง ไม่รู้จะมีโอกาสนั้นมัย แต่ผมก็คิดว่าสักวันฝันของผมจะเป็นจริง

ผมถูกเอามาปล่อยไว้ที่นี่กับเครื่องประทังชีวิตที่จำเป็นสองสามอย่าง แต่เรื่องเสื้อผ้าไม่ต้องห่วงครับ พี่เตรียมไว้ให้ผมหมดแล้ว เน้นกางเกงเลเป็นหลัก และมีเสื้อกล้ามสีขาวแต่มอมๆ ตุ่นๆ เป็นรอง เห็น

ชุดที่เตรียมไว้ให้แล้วผมก็แทบจะถอนหายใจออกมาด้วยความอ่อนใจ
...นี่พี่จะให้ผมเป็น 'ไอ้เสือ' จริงๆ ใช่มั้ยเนี่ย

ตลอดระยะเวลาเกือบหนึ่งเดือนก่อนลงมือปฏิบัติการจริง ผม
ต้องผ่านการฝึกวิธีดำรงชีวิตแบบชาวบ้าน หรือบางครั้งบางคราวผมก็
อดเพลอคิดไปไม่ได้เหมือนกันว่าตัวเองกำลังเป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วม
แข่งขันเกม Survival ก็เด็กสนเล่นสอนให้ผมถือฉมวกดำน้ำลงไป
แทงปลาเป็นอาหารแทบจะทุกวัน ยังไม่พอครับ ไม่ว่าจะเป็นการ
ตวัดเบ็ดตกปลา วิธีการวางลอบจับสัตว์น้ำ ใช้อีเมดเจียนปลา
ทำอาหาร ก่อไฟจากฟืน หุงข้าวแบบไม่เช็ดน้ำ พายเรือท้องแบนออก
ไปในทะเล ขับเรือหางยาว หรือแม้แต่การปีนต้นมะพร้าว เด็กสนก็
ถ่ายทอดวิชาให้ผมหมด จนผมเกือบจะคุกเข่าคารวะเรียกสนว่าเป็น
'ท่านอาจารย์' อยู่แล้วเชียว

แล้วในที่สุดเวลาที่ผมรอคอยก็มาถึง...

พี่ส่งเสียงมาตามคลื่นโทรศัพท์มือถือที่ติดๆ หายๆ เพราะอยู่
ไกลแหล่งจ่ายสัญญาณ พี่ป้อมบอกข่าวดี (หรือร้าย...ตอนนี้ผมก็ชัก
ไม่แน่ใจ) ว่าคุณนิมมีถ่ายแพชั่นที่ชายทะเลแถวนี้เมื่อสองวันก่อน และ
เธอก็ตกลงใจอยู่ต่อเพื่อพักผ่อนอีกสามสัปดาห์ ในตอนนี้พี่ป้อมก็นั่ง
เครื่องลงมารอประสานงา เอ๊ย ประสานงานกับผมที่ฝั่งเรียบร้อยแล้ว
ผมนัดแนะเวลากับพี่ชายอีกสองคำก่อนที่สัญญาณจะขาดหาย และ
ตอนที่กำลังงงๆ อยู่ว่าผมยังไม่ได้เตรียมบ้าน เตรียมห้อง หรือเตรียม
ข้าวของอะไรในการต้อนรับหญิงสาวที่จะมาอาศัยอยู่ด้วยอีกคนหนึ่ง
เลย เด็กสนก็ซึ่งมอเตอร์ไซค์เข้ามาหาพร้อมด้วยถังกระดาษสีน้ำตาล
ขนาดย่อมกล่องหนึ่ง

'อะไรนะสน'

ผมถามเด็กหนุ่มอย่างแปลกใจ สนเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้หลังจาก
ที่วางถังกระดาษลงบนพื้นแล้ว

‘พี่ปอมส่งมานะพี่เมฆ’

ผมเปิดฝากล่องออกดูอย่างสงสัย แต่พอเห็นของที่อยู่ในลังนั้น
ชดตาก็อดยิ้มและทิ้งในความ ‘รอบคอบ’ ของพี่ชายตัวเองไม่ได้

...เสื้อผ้าผู้หญิง

ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคงจะเตรียมมาให้คุณนึมโดยเฉพาะ พี่ชายผมนี่
‘พร้อม’ จริงๆ ผมคิดพลางหยิบข้าวของในลังออกมาสำรวจดู แต่
พอเห็นของที่อยู่ชั้นล่างๆ ของกล่องก็ต้องอ้าปากค้างแล้วตัดสินใจเลิก
ค้น ปิดฝากล่องลงตามเดิม เมื่อรับรู้ได้ว่ายังมีสายตาคู่ที่มองตรง
มาอย่างสนใจใคร่รู้

...พี่ปอม มันจะ ‘พร้อม’ เกินไปหน่อยมัยเนี่ย ครบเลย...ชั้นใน
ทั้งบนทั้งล่าง เตรียมมาได้เรียบร้อยมากๆ ไ้อ้พี่บ้า!!

‘อ้อสน เดี่ยวพี่จะขึ้นฝั่งนะ พี่ปอมเขาเรียกแล้ว มีเรือออกไป
เกาะใหญ่มัย’

‘มีครับพี่เมฆ เรือของน้ำเขียว เดี่ยวผมซึ่งมอ’ไซค์ไปบอกเขาให้
รอพี่เมฆด้วย ยังไงพี่เมฆรีบตามไปนะ’

ผมรับคำสั่งแล้วขี่มอเตอร์ไซค์อีกคันตามหลังเด็กสนไป หลังจาก
เปลี่ยนทางเกวเลเป็นทางเกวยีนและเก็บข้าวของอันน้อยนิดใส่ย่ามสี
ตุ่นๆ เรียบร้อยแล้ว

ผมนัดเจอกับพี่ปอมก่อนข้างยาก ลำพังหน้าตาตัวเองที่หล่อ
คล้ายๆ มหาโจรเข้าไปแล้วนั้นคงไม่มีคนจำได้ (ปกติก็จำกันไม่ได้
อยู่แล้ว) แต่คนที่ป็นปัญหาก็พี่ของผมนั่นละครับ ไม่ว่าจะอำพราง
หน้าตาด้วยหมวก แว่น หรือวิก ก็มักจะมีแฟนพันธุ์แท้จำเขาได้ทุกที
(ตามที่พี่ผมเล่ามา) เพราะงั้นผมก็ถอดใจไปแล้วว่าคงจะไม่มีทางได้
เจอหน้ากันแน่ๆ ด้วยไม่อยากจะเสี่ยงทำให้แผนอันรัดกุมที่พี่ผมวาง
มาเป็นอย่างดีพังทลายลง

ผมนั่งรอโทรศัพท์ติดต่อจากพี่ปอมที่ร้านก๋วยเตี๋ยวในตลาดสด
 แห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ห่างจากท่าเรือและโรงแรมที่พักของคุณนี่มากนัก
 นั่งกินก๋วยเตี๋ยวเนื้อที่ไม่ได้ลิ้มรสมานานจนหมดไปสามชาม จัดการ
 ข้าวมันไก่ต่ออีกสองจนพระอาทิตย์ตกดินไปนานแล้ว โทรศัพท์มือถือ
 ที่พี่ทิ้งไว้ให้ผมตั้งแต่เดือนก่อนก็ร้องดัง

‘ขึ้นมาอยู่บนฝั่งก็ตืออย่างนี้เอง...คลิ่นเยอะ

‘ทำอะไรไม่ดีนะ เมฆ’

เสียงกังวลดังมาตามสาย ผมขมวดคิ้วมุ่นอย่างแปลกใจ

‘ตอนนี้คุณนี่กำลังกินข้าวกับเสียปลาอยู่’

คราวนี้คิ้วผมยิ่งขมวดเป็นปมเลย เพราะตัวละครอีกตัวนี้...ใคร!!

เสียงพี่ชายอธิบายมาแว่วๆ เมื่อได้ยินผมถามออกไปถึงประวัติของ
 ‘เสียปลา’

‘ก็ลูกหลานไฮโซชื่อดังไงเมฆ ตัวอันตรายสุดๆ เลยคนนี่ ลอง
 ถ้าเลี้ยงใครไว้ก็ต้องเอาให้ได้’

‘แต่เขามีลูกเมียแล้วไม่ใช่หรือพี่ปอม’

ผมถามออกมาเมื่อพุทธิปัญญาเริ่มเกิด คือผมจำได้แล้วว่าเขา
 เป็นสามีของอดีตนักแสดงชื่อดังขวัญใจผม

‘ลูกไม่เกี่ยวเมียไม่สน คนมันจะเอานะเมฆ ยังไงนายก็ห้ามไม่ได้
 เมื่อสองสามเดือนก่อนยังมีข่าวคาๆ กับนางแบบดังนั่นเลย รูปหลุด
 ปลิวว่อนทั่วเน็ต นายคงเคยเห็น’

ครับ พอมานึกดูแล้วก็เคยเห็นอยู่ จำได้ว่าเห็นตอนนั้นก็ได้แต่
 ปลงจนลืมไปแล้วนั่นล่ะครับ

‘แล้ววิ้หมายความว่าไงอะพี่ คุณนี่เป็นหนึ่งในน่อยๆ ของเสียปลา
 หรือ’

‘ไม่ใช่ ไม่มีทาง’

พี่ปฏิเสธเสียงแข็งจนผมอดตงิดๆ ในใจไม่ได้

...เหมือนแก้ตัวแทนคนรักเลยแฮะ มันซั๊กจะยังไงๆ แล้วลี
'ทำไมมันใจจัง'

'เอาเป็นว่าถึงคุณนึมจะเอาแต่ใจตัวเองมากๆ แต่เธอก็ไม่มีชาวเสีย
พวกนี้อย่างแน่นอน นี่พีนั่งแอบสังเกตการณ์อยู่นะ คุณนึมดูท่าทาง
ไม่เต็มใจจะร่วมโต๊ะกับเสียปลาเลย'

'แล้วทำไมไม่ปลีกตัวมาเล่า เกิดนักข่าวเห็นได้เป็นเรื่อง'

'เรื่องนักข่าวคงไม่มีปัญหา เพราะโรงแรมนี้ค่อนข้างปลอดภัย
พีการ์นต์ได้ แต่พีกลัวว่าไอ้เสียปลามันจะเล่นไม่ซื่อกับคุณนึมนะสิ'
พีพูดด้วยน้ำเสียงกังวล ทำเอาผมยิ่งกังวลไปด้วย

'แล้วพีจะให้ผมทำไง'

'เตรียมสแตนด์บายไว้ บางทีเราอาจจะต้องลงมือเร็วกว่าที่คิด'

พีบอกแค่นั้นแล้วก็กดตัดสายไป โดยสั่งว่าจะโทรมาอีกถ้ามีอะไร
คืบหน้า ผมเลยเรียกเด็กมาคิดเงินค่าถ้วยเดี่ยวสามชามและข้าวมันไก่
พิเศษสองจานที่กินไป แล้วเดินไปนั่งรอเวลาปฏิบัติการในรถปิกอัพ
สีดำสภาพโทรมสุดๆ ที่พีปอมเตรียมเอาไว้ให้ โดยสั่งเลขาฯ ส่วนตัว...
ก็เด็กสนั่นล่ะครับ ให้เป็นคนมอบกุญแจรถคันนี้กับผม

นั่งตบยุงรอพีจนผ่านไปอีกเกือบสองชั่วโมง โทรศัพท์มือถือก็ดัง
ขึ้นอีกครั้ง ผมกดรับแล้วรอกเสียงทักทายลงไปอย่างเนือๆ ด้วย
ความง่วงนอน แต่คำพูดของพีก็ทำเอาผมตาสว่าง

'เป็นเรื่องแล้วเมฆ'

แล้วพีก็พรังพุดออกมา หลังจากที่เฝ้าดูคุณนึมกับเสียปลา
ดินเนอร์ได้แสงเทียนริมสระว่ายน้ำไปได้จนจบฟูลคอร์สอาหารฝรั่งเศส
อยู่ๆ คุณนึมที่ลุกยืนเตรียมตัวจะจากลา ก็ล้มหน้าทิ่มเข้าไปในอ้อมแขน
ของเสียปลาที่ยื่นออกมารับอย่างถูกต้องจังหวะ หมาจิ้งจอกจ้องมองลูกแกะ
ที่อยู่ใต้วงมือของตัวเองด้วยสายตาที่นกระหาย แกล้งทำเป็นเขย่า
เรียกเธอด้วยความห่วงใยสองวินาที ซึ่งนั่นก็ทำให้พีของผมสำเหนียก

ถึงความผิดปกติ รีบโทรถึงผมเพื่อหาผู้ช่วยพระเอกในทันที และในตอนนั้นไอ้เสี้ยนนั้นก็พาคุณนึมเข้าลิฟท์หายไป แล้วตามคำรายงานของคุณธรรณิค์

ผมใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็ขับรถมาปาดจอดที่ด้านหลังของโรงแรม อันเป็นที่จอดรถพนักงานตามคำสั่งของพี่ชาย ร่างสูงของพี่ปอมมรออยู่ตรงนั้นพร้อมด้วยร่างอ้วนท้วมของหญิงวัยกลางคนในชุดแม่บ้านของโรงแรม ซึ่งป้าคนนั้นกำลังจ้องมองพี่ชายของผมด้วยแววตาเคลิบเคลิ้มไม่แปลกครับ ไม่ว่าจะเพศไหนหรือวัยไหนก็หลงเสน่ห์ของพี่ผมแทบทุกคน

‘มันอยู่ห้อง 1101’

พี่บอกทันทีที่เห็นหน้าผม

‘พี่ปอมแน่ใจได้ไง’

‘คุณป้าชมพู่เป็นคนบอก...’

ดวงตาคมกริบบาดใจสาวเหลือบไปมองหน้าป้าผู้ให้ปากคำ แถมยังส่งรอยยิ้มละลายใจไปให้อีกรอบ ทำเอาป้าชมพู่แทบจะลอยได้

‘...คุณป้าเห็นตอนไอ้เสี้ยนบ้านั้นพาคุณนึมเข้าห้องไป’

‘งั้นเราไปช่วยคุณนึมกันพี่’

‘ไปเลยจ๊ะ พ่อปอม ลิฟท์พนักงานอยู่ตรงนี่เอง ใช้ได้เลยจ๊ะ’

ป้าชมพู่สับสนุนคำพูดของผมด้วยน้ำเสียงหวาน ตายังจับจ้องอยู่ที่พระเอกขวัญใจ ไม่ยอมเหลือบตามองมาทางผมแม้แต่น้อย

‘ขอบคุณป้าชมพู่มากนะครับ ผมจะไม่ลืมบุญคุณของป้าเลย’

พี่ผมหยอดอีกหนึ่งดอก ก่อนจะผละจากป้าชมพู่ที่ทอดสายตามองตามพระเอกทั้งในใจและนอกจอย่างพี่ผมด้วยสายตาหยาดยิ้ม และเป็นป्ली้มที่ได้ทำหน้าที่ผู้ช่วยพระเอกแล้ว

‘ไปเถอะครับพี่’

ผมเร่งพี่ด้วยใจที่ร้อนเป็นไฟ ขอสารภาพตามตรงเลยครับว่า

ผมรับการกระทำแบบนี้ไม่ได้ นี่ยังไม่รู้เลยว่าถ้าเข้าไปเจอไอ้เสี้ยนนั้น
กำลังทำอะไรกับคุณนี่ม ผมจะอดใจไม่ให้เจียนมันเหมือนที่ฝึกเจียน
ปลาได้มั๊ย

บทที่ 3

พวกผมสองคนออกมาจากลิฟท์พนักงานอย่างปลอดภัยไม่มีใครเห็นเพราะเป็นเวลาตีมากแล้ว แม้จะกังวลนิดๆ ว่ากล้องวงจรปิดจะจับภาพของพวกเราไว้ได้หรือเปล่า แต่ความเป็นห่วงคุณนี่ก็มีมากกว่า ในตอนนี้พี่ของผมนั่งคงอำพรางตัวด้วยหมวกเก็บที่ดึงลงมาปิดเกือบครึ่งหน้า และบดบังใบหน้าหล่อเหลาด้วยแว่นกันแดดสีดำสนิทอันโต ส่วนผมหรือครับ ก็มาดไฮ้โจรเดิมาๆ นั่นละ ไม่ต้องปลอมต้องแปลงมันหรือครับ เพราะไม่มีใครรู้จักผมหรือ

ชั้นที่สิบเอ็ดนี้เป็นชั้นสำหรับห้องพิเศษที่ทั้งชั้นมีเพียงแคสี่ห้องตั้งกันอยู่คนละมุมเท่านั้น ดังนั้นพวกผมจึงหาห้องเป้าหมายได้ไม่ยากนัก ประกอบกับที่หน้าห้องมีบอดีการ์ดร่างยักษ์คนหนึ่งกำลังเฝ้าอยู่เป็นการบงบอกเจตนาไม่บริสุทธิ์ที่ได้ดีจริงๆ ผมหันไปสบตากับพี่ที่ย่องตามหลังผมมาหนึ่งที ลังเลเพียงนิดเดียว ก่อนจะส่งสัญญาณให้พี่รอ ผมอยู่ตรงมุมหน้าบันไดหนีไฟ เพราะไม่อยากจะให้พี่ออกไปเป็นเป้าสายตาใคร แม้จะมีบอดีการ์ดยักษ์เพียงคนเดียวก็ตาม

ผมกระซิบชะแลงที่คิดว่ามาจากในรถให้เหมาะมือ กำลังคิดว่าจะ

ทำไมให้อัยกษณ์หันหลังให้ผม พี่ปอมที่ไม่รู้ว่าโผล่ไปอยู่มุมตึกฝั่งตรงข้ามผมได้ยังไงก็แก้งทำเสียงดังเรียกร้องความสนใจของมันขึ้นมา อัยกษณ์นั้นติดกับหันหลังให้ผมและเดินดุ่มๆ ไปทางนั้น ผมใช้ความเร็วที่ฝึกมาจากการใช้ฉมวกจับปลาปราดเข้าไปพาดหัวของมันเบาๆ ด้วยชะแลงเหล็กในมือ ครั้งเดียวได้ผลครับ ร่างใหญ่โตของมันล้มคว่ำอยู่กับพื้น พวกเราช่วยกันลากมันไปแอบอยู่ตรงบันไดหนีไฟ ผมสั่งให้พี่จัดการมัดมันด้วยเชือกที่ถือติดมือมาจากในรถ แล้วผมก็เดินตรงไปยังห้องเป้าหมายทันที

ผมกดกริ่งหน้าประตูห้อง 1101 ด้วยใจที่พยายามสงบให้เย็นลง ผ่านไปอีดีใจไม่มีอะไรตอบกลับมา ใจผมก็เริ่มร้อนปะทุเป็นไฟ คราวนี้เลยกดกริ่งแช่เลยครับ ได้ผล...ไม่ถึงหนึ่งนาทีประตูก็ถูกกระชากเปิดออกพร้อมด้วยเสียงตวาดดังลั่นอย่างไม่คิดเกรงกลัวใคร

‘เฮ้ย ใครวะ มากดออดเล่นทำไม ไ้เบ้มทำไมไม่จัด...’

ผมใช้ความเร็วจับชายร่างท่วมเตี้ยที่ตอนนี้มีแต่กางเกงใน บ็อกเซอร์ตัวเดียวมาถือคอกอและอุดปากมันไว้อย่างแน่นหนา ดวงตาเล็กๆ เบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจกลัว ผมหันไปมองพินิตหนึ่งพลางส่งสายตาไม่ให้พี่ปอมโผล่เข้ามาในสถานการณ์นี้ เพราะผมไม่อยากให้อัยเสี่ย บ.ปลา นี้รู้ว่าผมเกี่ยวข้องกับพี่ ซึ่งพี่ปอมก็รับรู้สายตาของผมได้เป็นอย่างดี เขาจึงแอบอยู่หลังกระถางต้นไม้ขนาดใหญ่ที่วางประดับอยู่ข้างทางเดิน คอยสังเกตุเหตุการณ์ต่างๆ ให้ผม

‘ไม่ต้องตื่น’

ผมกระซิบที่ข้างหูของมันเบาๆ ด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะเลือดเย็นในลำคอ อันนี้ไม่ต้องฝึกเพราะผมใช้บอเวลาที่ผมโมโหจนอารมณ์พุ่งแบบนี้ แต่แม้ผมจะสั่งด้วยน้ำเสียงมาตกรโหดแบบนั้น เจ้าเสี่ยชื่อเป็นสัตว์น้ำก็ไม่วายตื่น ผมเลยกระแทกเข้าเข้าไปโดนหว่างขาของมันเบาๆ เป็นการสั่งสอนไปเสียที ได้ผลอีกแล้วครับ ไม่ตื่นเลย แถมยัง

ทำตัวอให้ผมต้องเหนื่อยก้มลงไปลื้อคคอมันอีก

ผมดันร่างที่จับตัวเอาไว้แน่นเข้าไปในห้อง และพอเห็นภาพที่อยู่บนเตียงผมก็แทบอยากจะทำอะไรสักอย่างเข้ากระแทกเป่ามันอีกครั้งแบบแรงกว่าเมื่อครู่สักสิบเท่า เพราะร่างบอบบางของหญิงสาวที่ผมเคยเห็นแต่ในภาพถ่ายและจอคอมพิวเตอร์ผ่านอินเทอร์เน็ตแรงสูงสมัยอยู่อเมริกา กำลังนอนสลบไม่ได้สติอยู่บนนั้น เลื้อยคลุ่มฝ่ามันลื่นลื่นสึนวลถูกกระชากออกไปกองอยู่บนพื้น เหลือเพียงแค่เลื้อยแขนงูดสีขาวกระจ่างที่กระดุมสองเม็ดบนถูกปลดออกมาเพื่อรอทำ ยังดีที่กระโปรงสียาวพลั่วของเธอไม่ได้ถูกรุกล้ำอะไร แต่สิ่งที่ทำเอาสติของผมขาดผິงจนต้องประเคนหมัดเข้าท้องเสียตันทากลับสองทีซ้อนก็คือกล้องถ่ายวิดีโอที่ตั้งอยู่บนขาตั้งกล้อง เซ็ทพร้อมเตรียมถ่ายอยู่ข้างเตียงนั้นต่างหาก

เสียตันทากลับงอตัวอย่างเจ็บปวดกับการลงมือของผม แต่ไม่มีเสียงร้องโอดโอยอะไรออกมา เพราะมือใหญ่ที่หยาบกร้านด้วยถูกฝึกให้หียบทั้งจมวก ไม้พาย และปืนต้นมะพร้าวมาแล้วอุดปากมันเอาไว้แน่น แม้จะขยะเขยงแค่ไหนที่ตอนนี้ผมรับรู้ได้ถึงความรู้สึกฉุนแฉะของน้ำลายมัน แต่ผมก็ต้องทน!!

แล้วผมก็หันไปเห็นตัวช่วย ถูงเท้าสีดำสองข้างที่ถูกถอดทิ้งข้างเตียง ผมใช้ขาเขี่ยมันเข้ามาใกล้ แล้วเอามือข้างที่ว่างจับมันขึ้นมาผ่านเลื้อยฮาวายสีลันแสบตาที่ถอดโยนอยู่ข้างเตียงเช่นกัน

‘อย่าร้อง’

ผมลั้งลั้งๆ หัวนๆ และจ้องตามันด้วยแวตตาเพชรฆาต เสียตันทากลับพยักหน้ารับด้วยน้ำตาเต็มตา ผมค่อยๆ เอามือออก ให้อีเสียนั้นแหกปากเตรียมร้องทันที แต่ขอโทษที่ผมกะไว้แล้ว ดังนั้นถูงเท้าเนาๆ ทั้งสองข้างของมันจึงเข้าไปสิงสถิตอยู่ในปากที่เปิดกว้างรอเอาไว้ชุก่อน ไม่มีเสียงร้องใดๆ ดังให้ระคายหู ผมยิ้มตรงมุมปากอย่าง

พอใจผลงาน แล้วจัดการเอาเสื้อฮาวายเมื่อครู่มาผูกมือมันไว้อย่างแน่นหนา จัดการกระซอกนีกางเกงผ้าสำหรับใส่ริมทะเลยี่ห้อหรูของเสียปลาออกเป็นชิ้นยาวๆ แล้วผูกทับลงไปที่พักของมัน เสร็จแล้วก็ผลักมันลงไปนอนราบกับพื้นแล้วเอาเศษผ้าที่เหลือเมื่อครู่มามัดขาทั้งสองข้างของมันไว้

ผมยืนดูภาพตรงหน้าด้วยรอยยิ้มสะใจแล้วก็อดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ ดวงตาคู่คมเป็นประกายจ้าออกมาเมื่อนึกถึงอะไรบางอย่าง ผมค่อยๆ จับประคองเสียดันหากลับที่ตอนนี้อารมณ์หื่นคงหดหายไปหมดแล้วให้ลูกนั่งคุกเข่า เปล่าหรือครับ ไม่ได้จะจับจ่อหัวยิง ผมไม่มีปืนสักหน่วย ก็แค่คิดว่ามัดมือมัดขาแบบธรรมดา มันจะสบายเกินไปสำหรับเสียปลาคนสำคัญคนนี้ ผมจึงจัดการแก้ปมผ้าที่มัดไว้ แล้วจัดทำทางให้เสียหนุ่มใหม่ก่อนจะผูกผ้าลงไปอีกครึ่งอย่างแน่นเปรี๊ยะ ไม่มีทางดิ้นหลุดแน่ๆ

ผมถอยออกมายืนมองศิลปะชิ้นเยี่ยมด้วยความพอใจ แล้วสายตาก็จับภาพแวบๆ ที่อยู่ตรงหน้าประตูห้องได้ ผมเบือนหน้าไปมองและเห็นฟูปอมกำลังยืนผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ตรงนั้น คงอยากจะเข้ามาสังเกตการณ์ในห้องแย่งแล้ว คิดได้อย่างนั้นผมเลยเดินไปเอาผ้าขนหนูผืนยาวมาพันตาของเสียปลาไว้ มันดิ้นรนไม่ยอมครับ แต่จะพันมือผมหรือ...ไม่มีทาง ตัดสัมพันธ์การมองเห็นของมันแล้ว ผมก็ยังไม่วางใจ คิวเอาผ้าคลุมเตียงที่ถูกมันแห้วๆ ลงกองกับพื้นมาคลุมหัวมันไว้ เสร็จแล้วก็ลากมันไปซังไว้ในห้องน้ำ ปิดประตูล็อกเอาไว้เพื่อกันมันได้ยินบทสนทนาของผมกับพี่ชาย

ฟูปอมเดินเข้ามาในห้องแล้วตัวตวยตามองไปยังห้องน้ำที่ปิดซังเสียปลาเอาไว้ด้วยสายตาเกลียดชัง ผมเดินนำฟูปอมไปจนถึงคุณนี่มยังนอนสลบอยู่ จัดการติดกระดุมที่หลุดออกจากกระดุมให้เธออย่างเบา มือแล้วคว้าเอาเสื้อคลุมมาหวังจะใช้คลุมเธอไว้ แต่เห็นสภาพที่ขาด

ยับเยินของมันแล้วผมก็ถอดใจ พลังถอดเสื้อเชิ้ตยีนแขนยาวตัวเก่า
คร่ำคร่า (ที่ผมจัดเตรียมไว้ให้ครับ บอกแล้วว่าทุกอย่างสมจริง) ออก
มาคลุมร่างเธอ แล้วจึงหันไปมองสบตาพี่อย่างขอคำปรึกษา

‘พาไปโรงพยาบาลตี๋มี่ยี่’

ผมกระซิบถามเบาๆ ยังไงก็ยังไม่ไว้วางใจไอ้เสียปลานั้น พี่ปอม
นิ่งไปอย่างครุ่นคิด มองหน้าคุณนี่มิดหนึ่งแล้วเดินไปค้นหาอะไร
บางอย่างจนทั่วห้อง แล้วเขาก็ค้นเจอขวดยาสีขาวขวดหนึ่งกำลังอยู่กับ
พื้นใกล้หน้าต่าง

‘คุณนี่มิดงัดยานี่แน่ๆ เลย ยานอนหลับธรรมดาณะ เมฆ’

‘พี่พูดออกมาด้วยน้ำเสียงโล่งใจ แต่ผมก็ยังไม่ไว้ใจนะครับ

‘ไม่เป็นอันตรายแน่เธอพี่ปอม’

‘ไม่หรอก ยานี่พี่เคยเห็น เคยกินด้วย เพราะงั้นไม่มีอันตราย
หรอก’

‘แล้วเราจะทำไงกันดีล่ะพี่’

‘นายพาคูณนี่มิดไปไว้ที่เกาะได้เลย’

พี่บงการ แต่ผมอ้าปากค้างไปแล้ว นึกสงสารคุณนี่มิด เนตรอัสพร
ขึ้นมากับใจ นี่เธอกำลังหนีเสือปะจระเข้หรือเปล่า

...ไม่!! ไม่สิ แม่ไอ้เสียปลาปุ่นนั้นจะเป็นสิ่งที่จ้องเขมือบเนื้อสมัน
สาว แต่ผมไม่ใช่จระเข้ครับ เพราะงั้นเธอก็จะไม่มีวันเป็นอันตราย
ถ้าอยู่กับผม

...ยกเว้น...ต้องถูกจำกัดบริเวณนิดหน่อยเท่านั้นเอง

‘เอางั้นหรือพี่’

‘เอางั้นล่ะ พี่ว่าตอนนี้มันเป็นโอกาสเหมาะแล้ว’

พี่พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ผมเลยจำต้องพยักหน้ารับ เพราะให้
นิกภาพตัวเองเป็นไอ้เสียไปจี๊ดคุณนี่มิดกลางตลาด กับพาเธอไปทั้ง
ที่ยังสลับแบบนี้ อย่างหลังน่าจะดีกว่ากันเยอะ

‘แล้วเอาไปโง่งล่ะพี่ อุ้มลงลิฟท์เดี๋ยวได้แตกตื่นกันใหญ่’
พี่ป้อมเม้มริมฝีปากนิ่งอย่างครุ่นคิด แล้วโอดเอิบบรรเจิดสำหรับ
พี่แต่แสนรันทดสำหรับผมก็เกิด

‘เอาขึ้นบ่าแล้วลงบันไดหนีไฟไปเลย’

ผมอ้าปากค้าง กำลังจะเถียง แต่พี่ไม่รอให้ผมเถียงได้ เพราะ
คำพูดเร่งรัดตามมาหว่านล้อมอีกเป็นกระบุงโกยจนผมไม่อาจจะค้าน
อะไรได้อีก แม้ในใจจะอดทิวๆ ไม่ได้ เพราะลงบันไดลิบเอ็ดชั้นนี้
มัน...ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยจริงๆ นะ

‘กุญแจเปิดประตูบันไดหนีไฟล่ะพี่’

‘พี่ขอยืมป้าชมพู่มาแล้ว ไม่ต้องห่วง’

ก็บอกแล้วว่าพี่ของผมรอบคอบ

‘พี่ป้อม เซ็คในกล่องวีดีโอนั้นด้วยสิพี่ ใส่อะไรนั่นมันถ่ายภาพ
คุณนี่มเอาไว้หรือเปล่า’

พี่ปราดเข้าไปจัดการให้ตามคำพูดของผมทันที กล่องถ่ายวีดีโอ
ขนาดพกพานั้นทำหน้าที่เป็นกล่องดิจิตอลได้ และพี่ป้อมก็พบว่ามัน
ถ่ายภาพของคุณนี่มเอาไว้หลายใบซึ่งล้วนแต่เป็นภาพโพกัสที่ล่อแหลม
ทั้งนั้น พี่ของผมก็เลยจัดการลบภาพมันออกจากเมมโมรี่ทั้งหมด ทั้ง
ยังดึงเอา sd card ออกจากกล่องแล้วหักกลางทิ้ง เอาให้แน่ใจว่า
ไม่มีทางจะกู้ภาพแยกๆ พวกนั้นคืนมาได้อีก แต่ผมยังไม่พอใจ!!

ก่อนจะเอาคุณนี่มขึ้นพาดบ่าเพื่อพาเธอลงจากชั้นลิบเอ็ด ผมก็
คว้ากล่องถ่ายวีดีโอมาจากมือพี่ จัดการทุ้มลงกับพื้น แล้วขึ้นไปเหยียบ
กระต๊อบๆ ให้สาแก่ใจเป็นการระบายอารมณ์ โดยมีสายตาทวาดกัว
เล็กน้อยของพี่ป้อมเป็นแบ็คกราวนด์

...เอาเถอะครับ มันก็แค่อารมณ์ร้อนๆ ของผมที่พี่ป้อมอาจจะ
ไม่เห็นบ่อยนัก เพราะปกติผมก็ไม่ค่อยปล่อยให้มันออกมาง่ายๆ
หรอกครับ

...หรือจะว่าไป จริงๆ แล้วต้องโทษพี่ปอมนั่นล่ะ ดันให้ผมฝึกมาดตีใหญ่เป็นไอ้มหาโจร บางทีก็เผลอลืมตัวไปบ้างเหมือนกัน

จัดการเตรียมทุกอย่างพร้อมสรรพ โดยที่ผมมีคุณน้อมพาดบ่าคล้ายๆ ช่างก่อสร้างกำลังแบกถุงปูนแล้ว ก็อดคิดไม่ได้ว่าเป็นโชคดีของผมที่คุณน้อมทั้งตัวเล็กและบอบบางจนผมไม่รู้สึกรู้สึกรึ่กอะไรเลย และแล้วเราก็เริ่มออกเดินทาง อ้อ ลืมบอกไปว่าพี่ผมยังคงเป็นเจ้าของแห่งความรอบคอบเหมือนเดิม ด้วยการไปลากเอาไอ้เบิ้มร่วงยักษ์เข้ามากองไว้ในห้องพักสุดทรูก่อนจะปิดประตูห้องลง ทุกอย่างดูเรียบร้อยเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นเลย

พี่กับผมหันไปมองสบตากันก่อนจะแยกย้ายกันไปคนละทาง ผมหอบหัวคุณน้อมลงบันไดหนีไฟ และพี่ปอมจะไปลงลิฟท์พนักงานเพื่อคืนกุญแจประตูบันไดหนีไฟให้กับบ้านชมพู ผมไม่ลืมเตือนให้พี่จัดการกับภาพของพวกเราที่อาจจะติดไปในกล้องวงจรปิดของโรงแรมด้วย พี่รับปากเป็นอย่างดี ซึ่งผมก็วางใจได้ว่ามันต้องไม่มีอะไรผิดพลาด ถ้าคุณพี่ธรณิศ์ลงมือเองอย่างนี้แล้ว

กว่าจะปีนลงจากบันไดลิบเด้งขึ้นโดยไม่มีอาการกระหว่านทางทำเอาผมเหนื่อยหอบจนพูดอะไรไม่ออก แม้จะอยากพักอยู่บ้าง แต่ผมก็กลัวว่าจะมีใครสังเกตเห็นความผิดปกตินี้เสียก่อน ก็เลยรีบพาเธอตรงไปยังรถที่จอดไว้ทันที ทั้งยังอดคิดบ่นในใจอย่างหงุดหงิดไม่ได้

...จะเป็นนายหัวหฤษฐ์หรือนายไทรภพทั้งที่ ทำไม่มันลำบากยากเข็ญขนาดนี้ ไม่เห็นสบายเหมือนพระเอกนิยายเลย

พี่ปอมยืนรอผมอยู่ที่นั่นแล้ว พร้อมทั้งอำนวยความสะดวกปลอดคุณน้อมลงจากบ่าของผมและอุ้มไปนั่งบนเบาะข้างคนขับที่ปรับให้เอนลงไปจนสุดเท่าที่รถปรับพรั่นเก๋ากี้แบบนี้จะทำได้ แล้วพี่ก็หันมามองหน้าผมด้วยแววตาหวังกังวล

‘ฝากนายด้วยนะเมฆ’
อะไรบางอย่างในน้ำเสียงของพี่ทำให้ผมอดโพล่งถามออกมา
ไม่ได้

‘ถามจริงหะพี่ปอม คุณนี่มีกิ๊กพี่ใช่ปะ’
‘ไอ้บ้า ไม่ใช่เว้ย มีที่ไหนเล่ากึ่งกึ่ง พี่รักเดียวใจเดียวกับผักกาด
เท่านั้นนายก็รู้’

พี่ยืนยันด้วยน้ำเสียงจริงจัง ได้ฟังแล้วผมก็พอโล่งใจว่าเพื่อน
คงไม่โดนพี่สวมเขา

‘ก็พี่เล่นเป็นห่วงชะขนาดนี้’
‘อดสงสัยไม่ได้นะเมฆ ถ้าคุณนี่จะไม่คิดทำร้ายผักกาด พี่ก็คง
ไม่ทำแบบนี้ ถ้าไ้ก็ฝากนายดูคุณนี่หน่อยแล้วกัน แต่ขออย่างหนึ่ง
นะเมฆ นายอย่าลวงเกินเธอ...ถ้าเธอไม่เต็มใจ’

พี่คาดคั้นอย่างที่ทำเอาผมแทบจะว้ากออกไปเลย มาสั่งแบบนี้
เห็นผมเป็นคนยังงั้นเลย ไม่ใช่ไอ้เสียตึ้นหากลับหน้าปลากระให้มัน
ชะหน่อย

‘ถึงเธอเต็มใจผมก็ไม่ทำหรือพี่ ไม่อยากได้คนที่คิดจะแย่งแฟน
คนอื่น แถมยังโหดจนจะเอาน้ำกรดไปสาดหน้าใครต่อใครมาเป็นแฟน
ตัวเองหรือแม่ของลูก’

‘ถ้างั้นก็ดีแล้ว ยังไงพี่ฝากนายด้วยแล้วกันนะเมฆ’
พี่ปอมยังไม่วายสั่งเป็นครั้งสุดท้ายแม้ผมจะก้าวขึ้นนั่งประจำที่
คนขับแล้ว คินนี่ของพี่ปอมยังอีกยาวไกล เพราะตอนนี้พี่ปอมกำลัง
รอให้คุณป้าชมพูไปแอบดูเทปจากกล้องวงจรปิดของฝ่ายรักษาความ
ปลอดภัยว่าจับภาพพวกผมไปได้บ้างมั๊ย และเมื่องานสำเร็จ พี่ปอม
ของผมก็ต้องอุทิศตนหนึ่งคืนให้ป้าชมพู...

...เปล่าครับ ไม่ได้ทำอะไรอย่างที่ทุกท่านคิดหรือ ก็แค่พาป้า
ชมพูไปดินเนอร์ตอนเวลาตีหนึ่งก็เท่านั้นเอง แหม คิดอะไรไปกันใหญ่

เขี้ยว

และแล้วปฏิบัติการของผมนั้นก็เริ่มต้นขึ้นนับตั้งแต่บัดนั้น โดยที่
ผมไม่อาจรู้เลยว่ากำลังก้าวเท้าเข้าไปในวงเล็บของกามเทพแสนกล
ที่ทำเอาผมปั่นป่วนไปหมดทั้งสมอง...และหัวใจ

บทที่ 4

คุณนี่มกลับไปจนสาย...

หลังจากที่ซัปรถพาเธอมายังท่าเรือ ก็พบว่าเด็กสนเอาเรือประมงลำเล็กๆ มาจอดรออยู่แล้ว วันนั้นสนทำหน้าที่เป็นไต้ก๋งเรือเพียงคนเดียวโดยไม่มีลูกมือช่วย แต่ผมก็ไม่นึกเป็นห่วงกังวลอะไร ค่าที่เห็นฝีมือกันมาพอตัวแล้ว สนบังคับเรือให้แล่นตรงไปยังเกาะเล็กๆ แห่งนั้นโดยไม่ผ่านเกาะใหญ่ที่ปกติต้องนั่งเรือโดยสารไปที่นั่นก่อน เพื่อจะต่อเรืออีกที

สนคงได้รับคำสั่งจากพี่ปอมมาเป็นอย่างดี จึงขับเรือตรงมายังท้ายเกาะที่มีเรือท้องแบนผูกทุ่นลอยรออยู่ในเขตน้ำตื้นที่เรือประมงเข้าไปจอดเทียบไม่ได้ จัดการช่วยผมแบกคุณนี่มที่ยังหลับไม่รู้เรื่องลงเรือและพายตรงไปยังบ้านสี่ขาหลังเล็กที่เห็นงดงามอยู่ท่ามกลางแสงตะวันยามเช้าเรียบร้อยแล้ว สนก็ขับเรือวนกลับไปจอดยังท่าเรือด้านหน้าเกาะในทันที โดยทิ้งทุกอย่างเอาไว้ในกำมือผม

ผมอุ้มคุณนี่มที่ยังหลับไม่ได้สติไปวางไว้บนเตียงสี่ขาที่ตั้งอยู่ในห้องทางด้านขวา ยืนมองหน้าสวยใสไร้เดียงสาของเธออย่างอด

สงสารไม่ได้ แต่พอนึกถึงสิ่งที่เธอคิดจะทำต่อฝักกาดขึ้นมา ผมก็พยายามทำเป็นลืมๆ ความสงสารที่ก่อเกิดในใจไปซะ แล้วเดินไปเปิดหน้าต่างกระจกบานใหญ่ออกเพื่อรับลมทะเลเย็นๆ ของยามเช้าตรู่ที่พระอาทิตย์เพิ่งเยี่ยมหน้าขึ้นมาจากท้องทะเล

จากห้องนี้เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างจะเห็นทะเลสีเขียวมรกตงดงามสมกับเป็นทะเลในฝั่งอันดามันที่สวยงามขึ้นชื่อแห่งหนึ่งของประเทศไทย

...มันคงจะดีกว่านี้ถ้าผมจะมาพักผ่อน ไม่ได้ลักพาตัวใครมา กักขัง...แบบนี้

ผมถอนหายใจออกมาอีกเฮือกใหญ่ ละสายตาจากทะเลหันกลับ ไปมองคนที่ยังนอนหลับอยู่บนเตียงนิตหนึ่ง แล้วจึงเดินออกจากห้องนั้นไปเพื่อลี้มตัวลงนอนบนเตียงในห้องที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

...โอ้...ผมก็เหนื่อยเป็นเหมือนกันนะครับ ไม่ใช่คนเหล็กเสียหน่อย วุ่นมาทั้งคืนจะไม่ให้พักบ้างเลยก็ใจร้ายกันไปหน่อยแล้วนะครับ ทุกท่าน...

แล้วคุณนึ่มเธอมากอดเข้าตัวลั่นร้องให้เป็นลูกนกตกน้ำตรงมุมบ้านได้อย่างไรนั้น มันก็เริ่มมาจากตอนที่เธอตื่นนอนนั้นล่ะครับ...

คุณนึ่มตื่นมาจากฤทธิ์ยานอนหลับเมื่อตอนสายจัดและพบว่าตัวเองอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เธอก็เริ่ม...หึ! ใช้แล้ว คุณๆ อ่านไม่ผิดหรอกครับ คุณนึ่มเธอนี้นางเอกจริงๆ ยังไม่ทันถามไถ่อะไรเลย เธอก็เริ่มทำตัวเป็นเงินหลงวิ่งสู้ฟัดกันเลยทีเดียว ร้อนถึงผมที่เพิ่งง่วงเจียตื่นเพราะเสียงดัง (คือ...เธอซุ่มซำมเล็กน้อยนะครับ เดินสะดุดล้มทำเสียงดัง ผมก็เลยตื่นพอดี) ต้องวิ่งตาม ได้บรรยายกาศเป็นหนังอินเดียเล็กน้อย โดยเปลี่ยนฉากวิ่งไล่บนเนินเขาเป็นวิ่งไล่จับกันตามชายหาดท่ามกลางทะเล สายลม และแสงแดด โรแมนติกมาก...ให้ตายเถอะ!!

กว่าผมจะตามจับเธอกลับมาได้ เลื้อยเชืตแขนยาวของผมก็ไม่วู้อว่าหลุดหายไปตอนไหน เหลือแต่ชุดสีขาวสวยๆ ของเธอเปราะเบื้อนไปด้วยทรายและน้ำทะเลไปหมด ก็เธอเล่นวิ่งหนีลงทะเลนี้ครับทำอย่างกับจะฆ่าตัวตาย ผมเห็นตอนแรกก็แทบจะหัวใจวายตายซะแล้ว แล้วพอผมทั้งลากทั้งจุดเธอกลับเข้ามาในบ้านได้ เธอก็เอาแต่ร้องไห้และส่งสายตาประณามหยามเหยียดมาให้ ทำอย่างกับผมเป็นโจรทำร้ายชะงั้น

...แต่จริงๆ มาดผมตอนนี้มันก็โจรทำร้ายทำลิบจริงๆ นั้นละ เอื้อ คิดแล้วก็ลุ่มนระครับ อยู่ดีๆ พี่ชายที่เคารพที่ยื่นบพระเอกชาติสร้มาให้สวมโดยไมทันได้ต่อต้านเลยจริงๆ

"ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าซะ ตัวมอมอย่างกับลูกหมา"

ผมลั่งด้วยน้ำเสียงห้วน หากเธอจะเงยหน้ามองผมหรือยอมทำตามคำสั่งผมง่ายๆ เสียก็ดี แม่สาวท่าทางบอบบางน่าทะนุถนอมก็ดริมฝิปากแน่น ไม่รู้ว่าทำไปเพื่อสะกดกลั่นเสียงร้องไห้หรือเสียงด่าทอผมไม่ให้หลุดออกมาจากปากเธอกันแน่ เพราะตอนนี้ผมว่าตาของเธอที่น้ำตาเหือดแห้งไปแล้วกำลังวาวๆ อย่างโกรธจัดยังงี้ก็ไม่วู้อ

"นายเป็นใคร จับฉันมาไว้ที่นี่ทำไม"

โอ ประโยคคลาสสิก เธอถามผมขึ้นมาเหมือนกับนางเอกในนิยายประเภทซาตานที่รัก มนตร์รักซาตาน หวานใจซาตาน ทายาทอสูรเอี้ย ไม่ใช่ พิทวาสร์กซาตาน เลยทีเดียว แต่ก็เถอะ ผมจะเล่นตามบทที่พี่ปอมวางเอาไว้ จะเป็น 'ไอ้เสือเมฆ' ไม่ใช่ที่พิศหวังเลยทีเดียว

"ไม่ต้องถาม มันยังไม่ถึงเวลาที่เธอจะรู้ เข้าไปอาบน้ำ ทำตามคำสั่งฉันได้แล้ว"

ผมพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาและลั่งด้วยแววตาดุกร้าว ดูเหมือนผมจะกำลังเมามันกับบท 'เสือเมฆ' ที่ตัวเองได้รับไปแล้ว ช่วยไม่ได้ละครับ เลือดผมมันก็เลือดคิลบิโนไม่แพ้เลือดพี่ปอมเหมือนกัน (ยีนยัน

นะครับว่าเลือดคิลปิน ไม่ใช่ (เลือดบ้า)

"ไม่ ฉันจะไม่ยอมทำอะไรทั้งนั้น ถ้านายไม่บอกมาก่อนว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่..."

เสียงหวานแจ๊ๆ เงียบหายไป เมื่อสว่น้อยตรงหน้าทำท่าเหมือนกำลังครุ่นคิดทบทวนอะไรบางอย่าง แล้วอยู่ๆ ดวงตาคู่งามก็เบิกกว้างขึ้นอย่างนึกอะไรขึ้นมาได้

"อย่าบอกนะว่าเสียปลาเป็นคนสั่งให้นายจับฉันมาไว้ที่นี่"

"อย่าเอาฉันไปรวมกับไอ้เสียปลากระโห้นั้น"

ผมพูดด้วยน้ำเสียงหัวนจืด เพราะฟังคำพูดเธอแล้วอยู่ๆ มันก็เดือดขึ้นมาซะอย่างนั้น นี่เธอเห็นผมเป็นพวกไอ้บ้ากามเหมือนไอ้เสียตันทากลับนั้นนะหรือ

"งั้นนายจับตัวฉันมาทำไม"

เข้าไต่อะล็อกเดิมอีกแล้ว แม้จะเริ่มรำคาญขึ้นมาตงิดๆ แต่ผมก็พยายามทำให้เย็นลงและพยายามจะเข้าใจเธอ คุณนี่มคงจะงงและสับสนไม่น้อยที่ทำโมอยู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมาที่นี่ได้ คิดได้อย่างนั้นผมก็ทูลดตัวลงนั่งบนพื้นตรงหน้าเธอ ใช้ดวงตาคู่ๆ คู่นั้นจ้องหน้าเธอหนึ่ง และพอได้สบตากับเธอ ผมก็อดชื่นชมเธอในใจไม่ได้ ด้วยดูเหมือนสติเธอจะกลับคืนมาแล้ว เพราะเธอไม่มีท่าทีหวาดกลัวอะไรกับผมอีก

...เก่งดีครับ ต้องมีสติแบบนี้สิ ถึงจะแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้

...แต่...อย่าหวังเลย เธอไม่มีทางหลุดมือผมหรอก เพราะเรื่องนี้ผมเป็นผู้ร้าย หรืออีกนัยก็ผู้ช่วยพระเอก (พี่ผม) ที่ฉลาดล้ำเกินกว่าจะเอ่ยนั่นเอง

"เรื่องมันยาว อย่าเพิ่งพูดมาก เขาเป็นแค่ว่าฉันเป็นคนช่วยเธอออกจากเงื้อมมือไอ้เสียปลาตันทากวนคนนั้นก็แล้วกัน"

ดวงตาคู่สวยเหมือนท้องฟ้ายามราตรีที่พร่างพรวไปด้วยดวงดาวของเธอกำลังถามผมว่า 'ทำไม'

"ทีหลังอย่าไปร่วมโต๊ะหรือไว้ใจคนที่ไม่ควรไว้ใจอีก เพราะเธอคงไม่ใช่คดีแบบนี้ทุกครั้ง"

"ถูกใจโจรอย่างนายจับมาไว้ที่นี่ใช่คดีแล้วนั่นหรือ"

เธอถามด้วยน้ำเสียงเยาะๆ ผมยิ่งอดมองเธอด้วยสายตางุนงงปนถูกใจไม่ได้ เพราะดูเหมือนเธอจะเหมือนที่พี่ปอมบอกไว้จริงๆ

...เธอไม่ได้บอบบางน่าทะนุถนอมเหมือนภายนอกที่เธอเป็นเลย

"เอาเป็นว่าเธอใช่คดีมากกว่าอยู่ในมือไอ้เสี้ยปลาบ้านนี้แล้วกัน ไม่ต้องพูดอะไร ไปอาบน้ำได้แล้ว"

ผมตัดบทด้วยเสียงห้วน เธอเริ่มเข้าบทนี้อีกครั้ง เอาแต่นั่งเหม่อริมฝัปกางที่พูดแจ้วๆ เมื่อครู่หนึ่ง และดวงตาสวยๆ คู่นั้นก็มองผมอย่างตื้อตึง

"ที่สิ่งนี้ไม่ได้ยินหรือไง หูหนวกใช่ไหม"

ดวงตาและแววตาของเธอจุดอารมณ์โกรธในใจของผมให้ลุกโชนได้อย่างประหลาด ผมเริ่มสวมบทนายหัวทฤษฎีแห่งจำเลยรัก ลุกขึ้นพลางคว้าข้อมือเธอแล้วดึงกระซางให้เธอลุกยืน ผมดึงๆ ลากๆ เธอไปยั้งห้องน้ำที่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างห้องของผมกับเธอ แม่สาวคืออึ้งและดูเหมือนจะไม่หวานอย่างรูปกายภายนอกพยายามชินตัวเอาไว้ ดวงตาคู่งามมองผมด้วยความหวาดระแวง และผมเห็นชัด...กับแววตาอันหวาดกลัวนั้น

ผมก็พอเข้าใจนะครับว่าทำไมเธอถึงได้กลัวผม แน่ละ แม่ห้องน้ำที่ผมดึงเธอตามมาจะดูสวยดูดีเหมือนอยู่ในรีสอร์ตหรู แต่ประตูมันไม่มีกลอนครับ มันเป็นแค่บานเลื่อนเปิดธรรมดา แฉมหลังคาด้านบนครั้งหนึ่งก็เปิดโล่ง เหมาะเอาไว้อาบน้ำกับแสงจันทร์ แสงดาว และแสงอาทิตย์อย่างในตอนนี่จริงๆ

...ไม่แปลกที่เธอจะหวาดกลัวผมที่เป็นผู้ชายมาดไอ้โจรเถื่อน ถ้าไม่กลัวนี่สิแปลก

"เข้าไปซะ"

ผมพยายามไม่สนใจความหวาดกลัวของเธอ สั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชาอีกครั้ง แต่เธอก็ยังคงยืนตัวเป็นแมวดื้ออยู่

"คิดจะลองตีกับฉันหรือไง"

ผมถามด้วยเสียงต่ำอย่างเอาจริง ดวงตาของนางฟ้าคนงามมูบไปไหนไปนิด แล้วเสียงสะบัดๆ ก็ดังมา

"ฉันไม่มีเสื้อผ้าเปลี่ยน"

คิ้วเข้มของผมขมวดชนิดหนึ่ง และเพราะมือไม่ว่างเนื่องจากกำลังจับมือเธอเอาไว้แน่น ผมจึงใช้ขาเขี่ยกล่องกระดาษที่พี่ปอมส่งมาให้เมื่อวานซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างนักให้เลื่อนเข้ามาใกล้ กำลังจะก้มลงไปหยิบเสื้อผ้าชิ้นมาส่งให้ก็นึกได้ว่าเจ้าชิ้นเล็กๆ มันนอนอยู่ในนั้นด้วย และพอคิดได้อย่างนั้นก็เลยเขี่ยกล่องกระดาษให้เลื่อนไปหยุดอยู่ตรงหน้าเธอ

"ใช้เสื้อผ้านั้น"

ปากบางๆ เผยจะเถียง แต่ผมก็ชิงตาดูเอาไว้ก่อน เธอเลยไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก ผมออกแรงเบาๆ ดันร่างบางเข้าไปในห้องน้ำ พลังปล่อยมือเธอออกแล้วก้มลงหยิบกล่องกระดาษส่งเข้าไปให้คุณนี่รับกล่องไปถือไว้อย่างไม่เต็มใจนัก แต่ก็ซัดอะไรผมไม่ได้ เธอยังมองผมด้วยดวงตาวาวๆ อย่างเอาเรื่อง แต่ผมหรือจะสนใจ ผมเลื่อนประตูห้องน้ำให้ปิดสนิทลงโดยไม่ลืมที่จะขู่ว่าจะไปอีกครั้ง

"ฉันให้เวลาเธอสิบนาที ถ้าเธอดื้อไม่ยอมทำตามที่ฉันสั่งอีก เดียวฉันจะอาบให้เธอเอง"

...เยี่ยม!! บางทีผมน่าจะผันตัวเองไปเอาดีทางหน้ากล้องมากกว่า อาชีพหลังกล้องอย่างที่อยากทำนะ หรือคุณๆ ว่าไง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)